

சிவமயம்
திருச்சிந்தம்பலம்

சைவநீதி

SAIVANEETHI

சைவசமய
வளர்ச்சி கருது
வெளிவரும்
மாத திதம்

மலர் 6

சீத்திரபாளு - கார்த்திகை

NOVEMBER-DECEMBER 2002

கிடம் 08

பொருள்க்கம்

1. மறந்துயவனோ	01
2. திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் தேவாரம்	02
3. தேவாரத் திருப்பதிகங்களை வாயாராப்பாடி மகிழ்வோம்	03
4. பதினெண் சித்தர்கள் - ஸ்ரீ அழகன்னர்	04
5. சிவவேடச் சிந்தையர்	05
6. பெரியோரைப் பேணல்	07
7. வாய் வேதாந்தம்	09
8. முசுகுந்தச்சக்கரவர்த்தி	11
9. தேவாரம் என்னும் முத்தமிழ் வேதம்	13
10. அன்றாட வாழ்வில் சைவசமய ஒழுக்கம்	15
11. சிந்திப்போம் திருவாசகத்தை	19
12. தமிழ்விடு தூதிற் சைவம்	22
13. சிவப்பிரகாசம்	25
13. நினவிற் கொள்வதற்கு	28

சந்தா நேயர் கவனக்திற்கு

- * முகவரி மாற்றம் இருப்பின் எமக்கு அறியத்தரவும்.
- * இதழ்கள் ஒழுங்காகக் கிடைக்காவிடின் எம்முடன் தொடர்புகொள்ளவும். கிடைக்காத இதழ்களை அனுப்பிவைப்போம்.

சைவநீதி மாத கிடழ்

பெறுமதி விபரம்

தனிப்பிரதி ரூபா 25.00 ஆண்டொன்றிற்கு ரூபா 250.00 ஏனைய நாடுகளில்

ஆண்டொன்றிற்கு ஸ்ரேவிங் பவுண் 10 அல்லது US\$ 15

சைவநீதியின் வளர்ச்சியில் எங்கள் பங்களிப்பு என்ன என்பதை நாம் ஒவ்வொருவரும் சிந்திப்போமாக.

சந்தா அனுப்பவேண்டிய முகவரி:

C. Navaneethakumar

42, Janaki Lane, Colombo-04,

Sri Lanka.

T'Phone No: 595221

சைவநீதி கிடழில் வெளிவரும் கட்டுரைகளிலுள்ள கருத்துக்களுக்குக் கட்டுரை ஆசிரியர்களே பொறுப்பாளிகளாவர். -கிடழ் நிர்வாகிகள்

கிவமயம்

“மேன்மைகொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெல்லாம்”

சைவநீதி

மலர் 6 சித்திரானு - கார்த்திகை சைவமய வளர்ச்சி குதி வெளிவநும் மாத இதழ் - 08

கெளரவ ஆசிரியர்:

ஞானசிரோமணி,
சைவப்புலவர்மணி, வித்துவான்,
திரு. வ. செல்லையர்

மதியுரைஞர்:

சிவநீ. கு. நகுலேஸ்வரக்குருக்கன்

திரு. D. M. கவரமினாதன்

அறங்காவலர்,

ஸ்ரீ பொன்னம்பலவாணேஸ்வரர் தேவஸ்தானம்

திரு. அ. கந்தசாமி

Chairman U.P.S.

திரு. கு. மகாலிங்கம்

பதிப்பாசிரியர்:

திரு. வே. திருநீலகண்டன்
லக்ஷ்மி அச்சகம்

வீநியோகம்:

திரு. க. சீனிவரசகம்
ஓய்வுபெற்ற கோட்டக் கல்வி அதிகாரி

நார்வாக ஆசிரியர்:

திரு. செ. நவநீதகுமர்
42, ஜானகி ஒழுங்கை, கொழும்பு-04.

தொடர்புகட்டு: 7.30 p.m. to 7.30 a.m.

தொலைபேசி: 595221

மறந்துய்வனோ

மனத்தை உடையவன் மனிதன். நினைக்கும் கருவி மனம். மனிதன் என்ற சொல்லிற்கு நினைப்பவன் என்று பொருள். மனிதனுக்கு மட்டுமே மனம் உண்டு. வேறு எந்த உயிரினங்களுக்கும் மனம் கிடையாது.

மனிதனாகப் பிறந்த எல்லோரும் மனிதனாகவிட முடியுமா? உணவு, உடை முதலான உலகப் பற்றுக்களை நினைப்பவன் மனிதனாக மாட்டான். விலங்குகளும் உண்ணுகின்றன, உறங்குகின்றன.

நான் யார்? என் உள்ளமார்? இந்த உடம்பைக் கொடுத்தவன் யார்? எதற்காக இந்த உடம்பு கிடைத்தது? இவ் வினாக்களுக்கு விடை அறிந்து அறிவொழுக்கத்தில் நின்று இறைவனை நினைத்திருப்பவனே உண்மையான மனிதன். இல்லையேல் மனித உடம்பெடுத்த விலங்குதான்.

ஆகவே நாம் மனிதர்களாக வேண்டும். பொன்னையும், பொருளையும், பட்டத்தையும், பட்டாடையையும், பதவியையும் நினைத்து நினைத்து நெஞ்சம் புண்ணாகி வருந்தக்கூடாது.

தினமும் குறிப்பிட்ட நேரங்களில் இறைவனை நினைக்க வேண்டும். நாட்செல்லச் செல்ல இறைவனை இடையறாது நினைக்க வேண்டும். நினைப்பவர் மனம் கோயிலாகக் கொண்டவன் இறைவன். அவனை மறந்து உய்வேனோ என்கிறார் அப்பரடிகள்.

“பனைக்கை மும்மத வேழ முரித்தவன்
நினைப்பவர் மனம் கோயிலாக் கொண்டவன்
அனைத்தும் வேடமாம் அம்பலக் கூத்தனை
தினைத்தனைப் பொழுதும் மறந் துய்வனோ.”

திருநூனசம்பந்தமுர்த்தி நாயனர் தேவரம்

திருப்பாச்சிலாச்சிராமம்

பண்: தக்கராகம்

அபஸ்மாரம் (முயலகன்) - காக்கைவலி, பாரிசவாயு நீங்க

திருச்சிந்றம்பலம்

1ம் திருமுறை

துணிவளர்திங்க டுளங்கிவிளங்கக் சுடர்ச்சடை சுற்றிமுடித்துப்
பணிவளர் கொள்கையர் பாரிடஞ்குழ ஆஸ்திமும் பலிதேர்வர்
அணிவளர்கோல மெலாஞ்செய்துபாச்சி லாச்சிரா மத்துறைகின்ற
மணிவளர் கண்ட்ரோ மங்கையைவாட மயல்செய்வதோ இவர் மாண்பே.

1

கலைபுனைமானுரி தோலுடையாடை கனல்கூட ராலிவர் கண்கள்
தலையணிசென்னியர் தாரணிமார்பர் தம்மதிகள் எிவரென்ன
அலைபுனல் பூம்பொழில் குழ்ந்தமர்பாச்சி லாச்சிரா மத்துறைகின்ற
இலைபுனைவேலரோ வேழையைவாட இடர்செய்வதோ இவரீடே.

2

வெஞ்சுடராடுவர் துஞ்சிருண்மாலை வேண்டுவெர்பூண்பது வெண்ணால்
நஞ்சடைகண்டர் நெஞ்சிடமாக நண்ணுவர் நம்மைநயந்து
மஞ்சடைமாளிகை குழ்தருபாச்சி லாச்சிரா மத்துறைகின்ற
செஞ்சுடர்வண்ணரோ பைந்தொடிவாடச் சிதைசெய்வதோ இவர்சீரே.

3

கனமலர்கொன்றை அலங்கல் இலங்கக் கனல்தருதாமதிக் கண்ணி
புனமலர்மாலை யணிந்தழகாய புனிதர்கொ லாமிவரென்ன
வனமலிவண்பொழில் குழ்தருபாச்சி லாச்சிரா மத்துறைகின்ற
மனமலிமைந்தரோ மங்கையைவாட மயல்செய்வதோ இவர் மாண்பே.

4

மாந்தர் தம்பால்ந்து நெய்மகிழ்ந்தாடி வளர்ச்சடை மேற் புனல்வைத்து
மோந்தைதமுழாக்குழல் தாளமொர்வீணை முதிரவோர் வாய்முரிபாடி
ஆந்தைவிழிச்சிறு பூத்தர்பாச்சி லாச்சிரா மத்துறைகின்ற
சாந்தணிமார்பரோ தையலைவாடச் சதுர்செய்வதோ இவர் சார்பே.

5

நீறுமெய்பூசி நிறைசடைதாழ நெந்றிக்கண் ணாலுற்று நோக்கி
ஆற்குடி ஆடரவாட்டி யைவிரற் கோவன ஆடை
பாறஞ்சுமேனியர் பூத்தர்பாச்சி லாச்சிரா மத்துறைகின்ற
ஏற்துறையர் ஏழையைவாட இடர்செய்வதோ இவர்சாடே.

6

பொங்கிளாநாகமொ ரேகவடத்தோ டாமைவெண் ணால்புனை கொன்றை
கொங்கிளாமாலை புனைந்தழகாய குழக்ர்கொ லாமிவரென்ன
அங்கிளாமங்கையோர் பங்கின்பாச்சி லாச்சிரா மத்துறைகின்ற
சங்கொளிவண்ணரோ தாழ்குழல்வாடச் சதிர்செய்வதோ இவர்சார்வே.

7

ஏவலத்தால்விச யற்கருள்செய்து இராவன ணையீடிலித்து
மூவரிலும்முத லாய்ந்துவாய மூர்த்தியை யன்றிமொழியாள்
யாவர்களும்பர வும்மெழில்பாச்சி லாச்சிரா மத்துறைகின்ற
தேவர்கள்தேவரோ சேயிழைவாடச் சிதைசெய்வதோ இவர்சேர்வே.

8

மேலதுநான்முக ணெய்தியதில்லை கீழது சேவடிதன்னை
நீலதுவண்ணனு மெய்தியதில்லை யெனஇவர் நின்றதுமல்லால்
ஆலதுமாமதி தோய்பொழிந்பாச்சி லாச்சிரா மத்துறைகின்ற
பாலதுவண்ணரோ பைந்தொடிவாடப் பழிசெய்வதோ இவர்பண்பே.

9

நாணைாடுகூடிய சாயினரேனும் நகுவர் அவரிருபோதும்
ஊணைாடுகூடிய உட்குநகையா லுரைக ளவைகொளவேண்டா
ஆணைாடுபெண்டுடி வாயின்பாச்சி லாச்சிரா மத்துறைகின்ற
பூணைமார்பரோ பூங்கொடிவாடப் புனைசெய்வதோ இவர் பொற்பே.

10

அகமலிஅன்பொடு தொண்டர்வணங்க ஆச்சிராமத் துறைகின்ற
புகைமலிமாலை புனைந்தழகாய புனிதர்கொ லாமிவரென்ன
நகைமலி தண்பொழில் குழ்தருகாழி நற்றமிழ் ஞானசம்பந்தன்
தகைமலிதண்டமிழ் கொண்டிவையேத்தச் சாரகி லாவினைதானே.

11

திருச்சிந்றம்பலம்

தேவாரத் திருப்பதிகங்களை வரயாறப்படி மகிழ்வோம்

தேவாரம் வேதசாரம். ஆகவே சைவ நாயன் மார்கள் அருளிய தேவாரத் திருப்பதிகங்கள் வேதவாக்காகக் கருதப்படுகின்றன. ஆழந்த கருத் துக்கஞ்சை அருமையாகப் பக்தியோடு அருளிச் செய்யப்பட்ட இந்தத் திருப்பதிகங்கள் சைவ மக்களது அரும்பெரும் பொக்கிஷோகும். கிடைத் தந்கரிய இந்தத் தேவாரம் நாவாரச் சுவைத்துப் படித்து இன்புறத்தக்கவை.

சைவ நாயன்மார்கள் பக்திச் சுவை ததும்ப அருளிய தேவாரம் பண்ணோடு ஒத்ப்பட வேண் டியது. வாழ்த்த வாயும் நினைக்க மட நெஞ்சும் தாழ்த்தச் சென்னியும் இறைவன் தந்தது தன்னை வணங்கி முத்தியின்பம் பெறும் பொருட்டேயாம். இறைவனுடைய திருவருட்டிறனை எடுத்தியம் பும் தன்மை வாய்ந்த தேவாரத் திருப்பதிகங்கள் ஸ்ரீ இராஜராஜசோழ மன்னவனின் ஆணைப்படி நம்பியாண்டார் நம்பிகளால் பண்ணிரு திருமுறை களாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

இத்துணை சிறப்பு வாய்ந்த தேவாரத்தை நாம் முறையாக விதிப்படி ஒதுவேண்டும். சைவ ஆலயங்களில் திருமுறை ஒத்ப்படும்போது அதா வது பஞ்சபுராணம் ஒதும்போது பண்முறை பிற மாது சரியாக ஒதுவேண்டும். வரிகள் மாறியோ அல்லது வேறு சொற்களைச் சேர்த்தோ பண் முறை தவறியோ பாடக்கூடாது. அவ்வாறு செய்தல் மகாபாவமாகும்.

ஆலயங்கள் சைவ ஆகம முறைப்படி சைவக் கோட்பாடுகளுக்கமையவே அமைக்கப்பட்டுள்ளன. எனவே தேவாரங்களும் விதிமுறை தவறாமற் பண்ணோடுதான் ஒத்ப்படவேண்டும். இதில் சற் றேனும் விலகுதல் கூடாது. அவ்வாறு பிழை செய்தால் நரகத்துக்கே தள்ளிவிடும்.

இனிமையான இசையில் பண்ணோடு ஒதும் தேவாரங்கள் காதுகளில் தெளிவாகப் புகுந்து பக்தியை ஏற்படுத்திவிடுகின்றன. காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி ஒதுவார் தம்மை நன்னெ றிக்கும்ப்பது தேவாரம். ஊனினை உருக்கி

சைவப்புலவர், சிவநெறிக்கலாநிதி, கவிமணி, இராசையா ஸ்ரீதான் நாச்சிமார் கோயிலடி, யாழ்ப்பாணம்.

உள்ளூளி பெருக்கும் தேனினும் இனிய தேவாரத் திருப்பதிகங்களை நாவாரப்பாடி நவின்றேத்தும் போது ஏற்படும் ஆனந்தத்துக்கும் மகிழ்ச்சிக்கும் எல்லையே இல்லை. அது உண்மையாக அவ்வாறு ஒதி அனுபவித்தவர்களுக்குத் தான் புரியும். சில விடயங்கள் எழுத்திலே சொல்லிலோ வடிக்க முடியாதவையாக இருக்கின்றன. அதில் இந்தத் தேவாரம் மிகவும் மகிழ்ச்சி பொருந்தியது; வர்ணிக் கவோ எடுத்தியம்பவோ முடியாது.

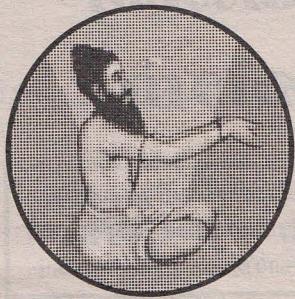
திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் பாடிய தேவாரங்களில் இயற்கை எழில் அழகு கொஞ்சி விளையாடியிருப்பதை ஆங்காங்கே காணலாம். அவர் சிறுபராயத்தவராதலால் இயற்கையழகு அவரை ஈர்த்தத்தில் வியப்பில்லை.

திருநாவுக்கரச நாயனார் அருளிய திருப்பதி கங்களில் ஆழந்த கருத்துச் செறிவும் திருவருட் பொலிவும் மினிர்வதைக் காணலாம். அவர் எவ்வ ளவோ கஷ்டப்பட்டுத்தான் கடவுளைக் கண்டவர். அவர் எம்பெருமானிடம் ஆழந்த பக்தியுடையவர். ஆகவே அவர் அருளிய திருப்பதிகங்கள் பக்தி மயமாகவும் அருட்செறிவு உடையனவாகவும் விளங்குகின்றன.

நெஞ்தரமூர்த்தி நாயனார் அருளிச் செய்த அற்புதத் திருப்பதிகங்களில் தோழமையுணர்வும் கட்டளையிடும் பாங்கும் அதிகாரப் போக்கும் ஆங்காங்கே அழகுசெய்வதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. இந்த மூவர் தமிழும் அருமையான அருட்பனுவல்கள். உள்ளத்தைத் தொடக்கூடிய அருட்செறிவு இவற்றில் இரண்டநக்க கலந்தே யுள்ளன.

ஓப்பிலாமணியாக விளங்குகின்றவனும் வேதங் கள் ஜயா என ஒங்கி ஆழந்தகன்ற நுண்ணியனாக விளங்குகின்றவனும் மெய்ஞ்ஞானமாகி மினிர்கின்ற

பதினெண் சித்தர்கள்

பதினெண் சித்தர்களின் வரிசையில் இவரின் பெயர் தப்பாது கூறப்படும். இவர் சீன நாட்டைச் சேர்ந்த ஆசாரி இன்தத்வராவார். மரவேலை, தங்கம், வெள்ளி, இரும்பு ஆகிய உலோக வேலை செய்யும் வகுப்பினரே ஆசாரி ஆவார். எப்போதும் அழகன்னோடும் கவலை தோய்ந்த முகத்துட னும் காணப்படுவராதலால் இவருக்கு அழகன் ணிச் சித்தர் என்ற பெயர் உருவாயிற்று. அழகன் என்ற அரியமூலிகையின் பாவனை முதன் முதலாகக் கண்டறிந்தவர் இவர் என்பதாலும், இவருக்கு அழகன்னர் என்ற பெயர் நிலைக்கலாயிற்று. அத்துடன் இவரும் அட்டமா

நீ அழகன்னர்

Dr. எஸ். லோகநாதன் B.S.M.S.(India) J.P
மரகதம் கிளினிக், நாநாட்டான், மன்னார்.

சித்திகளிலும் வல்லவராயினும், அவற்றினால் எவ்வித ஆன்மைப்படும் இல்லை என்பதை அறிந்து ஞானமார்க்கத்தைத் தன்வாழ்நாளில் கழித்தார். மக்களின் அறியாமை, துன்பம், அகங்காரம், தாழ்வு மனப்பான்மை மற்றும், தீராநோய்களினால் படும் அல்லல்கள் ஆகியவற்றைக் கண்டு மனம் புழுங்கித் தனது மனத்தில் எழுந்த உணர்ச்சிகளை நல்ல சந்த அமைப்புடன் “அழகன்னிச் சித்தர் பாடல்களாக” உணர்ச்சி ததும்பும் சொற்களால் இயற்றியுள்ளார். அப்பாடல்களின் சந்த அமைப்பு பாடுபவரையும் தமை மற்றுது அழவைத்துவிடும் ஆற்றலுடையது. அத்தகைய பாடல்களை இயற்றிய இச்சித்தரை அழகன்னிச்சித்தர் என்றழைத் தனர். இவர் அழகர் மலையில் சமாதி அடைந்தார்.

3ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.....

மெய்ச்சுடராகவும் விளங்குகின்றவனுமாகிய சிவபெருமான் தம்மை வழிபடும் அடியார்களின் இன் னல்களையும் இடுக்கண்களையும் துன்பங்களை யும் துயரங்களையும் போக்குவதற்காகவே ஜந்தொழில்களையும் அழகுடன் புரிகின்றார். அவர் அதைச் செய்யாவிட்டால் இந்த உலகமே அடங்கி ஓடுங்கிவிடும். ஆட்டமே நின்று இயக்கமும் நின்ற றுவிடும். ஆகவே பரங்கருணைத் தடங்கடலாகப் பரிணமித்து எங்கும் வியாபகமாய் இருக்கின்ற இறைவனை நாம் பாடித்துதித்து ஓதியுணர்ந்து வழிபடுவதற்குத் தேவாரங்களே துணைபுரிகின்றன. அத்துடன் திருமுறைகள் அனைத்துமே தெய்வீகம்

பொருந்தியவை. அவற்றைத் தெய்வீகத் திருவருள் செறிந்தவர்களால்தான் ஓதி உணரமுடியும். மற்றவர்களுக்கு அதை நெருங்கவே அருகதை கிடையாது. பூர்வஜென்ம புண்ணியம் செய்தவர்களுக்குத்தான் இந்த வாய்ப்புக் கிடைக்கும். எல் லோரூக்கும் கிடைக்காது. எனவே, ஆதியும் அந்தமும் இல்லாத இறைவனை பக்தர்களின் உள்ளங்களில் அருட்பெருஞ் சோதியாக விளங்கிப் பார்க்கும் இடமெங்கும் நீக்கமற நிறைந்து பரிபூரணானந்தமாக விளங்குகின்ற பரமசிவன் சிவபெருமான் என்ற பரம்பொருளைப் பாடிப்பணிந்தேத்தி இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் நூற்பயனைத் தேடிக் கொள்ள வழிவகைகளை ஏற்படுத்தி வாழத் தலைப்படுவோமாக.

நில்லா தவற்றை நிலையின என்று ஈசும்
புல்லறி வான்மை கடை.

நிலையில்லாதவைகளை நிலையானவை என்று கருதும் மட்டமை, கடைப்பட்ட அறியாமை ஆகும்.

சிவவேடச் சிந்தையர்

சேதி நாட்டிலே திருக்கோவலூர் என்னும் ஓர் இராசதானி உண்டு. அங்கிருந்து அரசாண்டு வந்தவர் மெய்ப்பொருள் நாயனார். அவர் சிவனடியாரின் சிவவேடத்தையே மெய்ப்பொருளைச் சிந்தை செய்வார். அதன்காரணத்தால் அவருக்கு மெய்ப்பொருள் நாயனார் என்று பெயர் வழங்கலாயிற்று. வேதாகமங்களின் உண்மையை அறிந்து, அறிந்தபடி ஒழுகிவருபவர். அவர் தருமதூறி தவறாதவர், தம்மை எதிர்த்த மன்னரை ஜெயித்து, மக்களுக்குக் கவசமாங் கண்ணாகவும் வாழ்ந்து வந்தார். சிவாலயங்களில் நித்திய நெமித்திய பூசைகள் முடின்றி நடைபெறச் சிறப்பாக நிவந்தங்கள் அமைத்தவர். தன்னிடம் வரும் சிவபக்தர்களை மனமுவந்து வரவேற்று வேண்டுவன கொடுத்து உபசரிப்பார்.

இங்நனமாகச் சைவநீதியே தலைக்கொண்டு வாழ்ந்து வரும் நாளில், முத்திநாதன் என்னும் அரசன் அவரோடு போரிட யுத்த சந்ததனானான். நால்வகைப் படையோடு அவருடன் போர் புரிய வந்தான். அவன் பலமுறை போர் செய்தும் மெய்ப்பொருள் நாயனாரை வெல்ல முடியாது புறமுதுகிட்டோடினான். ஆதலின் முத்திநாதனுக்குப் பொறுமையே தலைக்கொண்டது. எப்படியும் அவரை ஜெயிக்க வேண்டுமென்று நினைத்தான். யுத்தத்தால் அவரை வெல்ல முடியாது. சூழ்சியால் அவரை மடக்க நினைத்தான். சிவவேடத்தில் அவர் அளவிலாப் பக்தி கொண்டிருக்கிறார். விபூதி தரிக்கின்ற அவ்வடியார் வேடத்திற் சென்று கடத்தால் வெல்ல வேண்டுமென்று நினைத்தான்.

உடல் முழுதும் விபூதியணிந்தான். சடைகளைச் சேர்த்துக் கட்டினான். காவிவல்திரமும் தரித்துக்கொண்டான். புத்தகம் போன்ற அமைப்பில்

சைவப்படிலவர்மணி வ. செல்லையா

உள்ள பெட்டியை எடுத்துக் கொண்டான். அதற்குக் “கவளி” என்று பெயர். அதற்குள் ஒரு கரான் ஆயுதம் ஒன்றை வைத்துக்கொண்டு புத்தகக் கவளியடிடன் திருக்கோவலூரையடைந்தான். சென்ற வன் அரசமாளிகை வாயிலிற் புகுந்தான். முன்னாலே சிவ வேடதாரிகளை வணங்கி மரியாதையோடு உள்ளே புகவிட்டுப் பழகியவர்கள் வாயில் காவலாளிகள். ஆனமையின் தற்போதும் பொய் வேடந்தாங்கி வந்த முத்திநாதனையும் சுந்தேக மின்றி வணங்கி உட்புகவிட்டார்கள். அவனும் எல்லா வாயில்களையுங் கடந்து இறுதி வாயிலை யடைந்தான். அவ்வாயிலில் நின்ற தத்தன் என்பான் “இப்பொழுது இராசா நித்திரை செய்கிறார். நீர் சமயமறிந்து போகவேண்டும்” என்று அவனை அப்பாற் புகவிடாமற் தடுத்தான். அதையும் பொருப்படுத்தாமல் முத்திநாதன் “நான் அவருக்குச் சாத்திரோபதேசம் செய்யப் போகிறேன். நீ என்னைத் தடுத்தலாகாது” என்று கூறி உட்புகுந்தான். அரசனுடன் மனைவியும் ஒருங்கு படுத்திருந்ததைக் கண்டும் முத்திநாதன் கட்டிலுக்கருகே பண்பின்றிச் சென்றான்.

அப்பொழுது மனைவியார் உடனுமெழுந்து மெய்ப்பொருள் நாயனாரை எழுப்பினார். அவர் விழித்தெழுந்து அவனை எதிர்கொண்டு வணங்கி நின்று, “சவாமி தேவரீர் இங்கே எழுந்தநாளுக்காரணம் யாது?” என்று வினவினார். அதற்கு முத்திநாதன் “உங்கள் கடவுளாகிய பரமசிவன் ஆதிகாலத்திலே செய்தருளிய சைவாகமங்களுள் எவ்விடத்திலும் காணப்படாத ஓராகமத்தை

உமக்குப் போதிக்கக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்” என்றான். மெய்ப்பொருள் நாயனார் அதைக்கேட்டு “இதைப் பார்க்கிலும் உயர்ந்த பேறு அடியேனுக்கு உண்டோ? அதன் பொருளை வாசித்து விளக்கி யருஞுக” என்று வேண்டி நின்றார். முத்திநாதன் “பட்டத்தரசி இல்லாமல் நானும் நீரும் வேறு இடத்திலிருக்க வேண்டும்” என்றான். உடனும் அரசன் பட்டத்தரசியை அந்தப்பாரத்துக்கு அனுப்பி விட்டு, முத்தி நாதனை அழைத்துக்கொண்டு தனியறையை அடைந்தார். அங்கு அவனை ஒர் உயர்ந்த ஆசனத்திருத்தித் தான் கீழே பக்தி சிரத்தையோடிருந்துகொண்டு “இனி அதன் பொருளை உரையும்” என்றார். முத்திநாதன் தன் கையில் வைத்திருந்த வஞ்சகக் கவளியை மாடுமேல் வைத்துப் புத்தகம் அவிழ்ப்பதுபோல் அவிழ்த்தான். அரசர் அப்பொழுது கைகூப்பிக் கண்முடி வணங்கினார். அதற்குள் மறைத்து வைத்த கூரிய உடைவாளைத் திடீரென எடுத்து அவரைக் குத்தினான். அரசன் சிவவேடமே மெய்ப்பொருள் என்று வணங்கினார்.

முத்திநாதன் உள்ளே புகுந்த போதே சந்தே கித்து யாவையும் அவதானித்து நின்ற தத்தன் என்பான் நொடிப்பொழுதிற் பாய்ந்து தன் உடை வாளை உருவி அவனை வெட்டப் போனான். அதற்குமன் உடைவாளாற் குத்தப்பட்ட மெய்ப்பொருள் நாயனார் விழும்போது “தத்தா இவர் சிவனாடியார். இவருக்கு ஒரு இடையூறுஞ் செய்யாதே” என்று கையாற் தடுத்து விழுந்தார். மெய்ப்பொருள் நாயனாரை அவன் தலைதாழ்த்தி வணங்கி அவரைத் தாங்கி நின்று “அடியேன் செய்யவேண்டிய குற்றேவல் யாது?” என்றான். மெய்ப்பொருள் நாயனார் “வழியிலே இவருக்கு எவரும் இடையூறு செய்யாதபடி அழைத்துக் கொண்டு உனர் எல்லையில் விட்டுவா” என்று கூறி னார்.

அங்ஙனமே தத்தன் முத்திநாதனை அழைத்துக் கொண்டு சென்றான். இராசாவே முத்திநாதன் குத்திய செய்தியை ஊர் மக்கள் அறிந்துவிட்டனர். ஆதலின் அவர்கள் முத்திநாதனைக் கொல்லச் சூழ்ந்து கொண்டனர். தத்தன் அவர்களைத் தடுத்து நிறுத்தி, “இந்தச் சிவபக்தருக்கு ஒருவரும் இடையூறு செய்யாதபடி இவரை ஊர் எல்லையில் அழைத்துக் கொண்டு சென்று விட்டுவா என்று இராசாவே எனக்குக் கட்டளையிட்டார்” என்று கூறினான். அதனைக் கேட்ட அவர்கள் பயந்து அகன்று விட்டனர். தத்தன் அவனை அழைத்துக் கொண்டு நகரத்தைக் கடந்து சென்று, அவனுக்குரிய காட்டு வழியில் விட்டு அரசமாளிகைக்கு வந்தான். சிவவேடந் தாங்கி வந்த முத்திநாதனுக்கு ஒரு தீங்கும் நேரக்கூடாது என்ற கொள்கையுடையவர் மெய்ப்பொருள் நாயனார். அதனால் முன்னரே நீங்கிவிடக் கூடிய உயிரைத் தத்தன் வரும்வரை தாங்கி வைத்திருந்தார். தத்தன் வந்து மெய்ப்பொருள் நாயனாரை வணங்கி நின்று “சிவபக்தரை இடையூறு ஒன்றும் வராதபடி கொண்டுபோய் விட்டேன்” என்று கூறினான். அதனைக் கேட்டு மெய்ப்பொருள் நாயனார் “இன்று நீர் எனக்குச் செய்த உபகாரத்தை வேறு யார் செய்ய வல்லார்” என்று கூறி மனம் ஆறுதலைடைந்தார்.

பின்னர் தனக்குப் பின் அரசராதங்குரிய குமாரர்களையும் மந்திரி முதலானவர்களையும் அழைத்தார். அவர்களுக்கு சைவாகம விதிப்படி விபூதி மேல் வைத்த அன்பைப் பாதுகாக்கும்படி போதித் தார். கனகசபையிலே ஆனந்தத் தாண்டவம் செய்தருளும் சபாநாதரைத் தியானம் பண்ணினார். அப்பொழுது சபாநாதர் மெய்ப்பொருள் நாயனாருக்குக் காட்சியளித்துத் தம்முடைய திருவடியிலே சேர்த்தருளினார்.

குத்தாட்டு அவைக்குழாத் தற்றே பெருஞ்செல்வம்
போக்கும் அதுவீரிந் தற்று.

ஒருவனுக்குப் பெருஞ்செல்வம் சேர்வது, குத்தாடுமிடத்தில் கூட்டம் வந்து கடுவதைப் போன்றதே. அச்செல்வம் ஒருவனை விட்டு நீங்குவதும், குத்து முடிந்ததும் கூட்டம் கலைவது போன்றதே.

பெரியோகரப் பேணல்

ஸ்ரீவாழ் ஆறுமுகநாவலர்

பிதா, மாதா, பாட்டன், பாட்டி, மாமன், மாமி, தமையன், தமக்கை, தமையன் மனைவி, உபாத் தியாயர், குரு முதலாகிய பெரியோர்களை அச் சத்தோடும் அன்போடும் வழிபடல் வேண்டும். அவர்கள் குற்றஞ் செய்தார்களாயினும், அதனைச் சிறிதும் பாராட்டாது பொறுத்துக்கொள்ளல் வேண்டும். இராசா யாது குற்றஞ் செய்யினும் அவனோடு சிறிதும் எதிர்க்காது அவனுக்கு அடங்கி நடத்தல்போலவே பிதா மாதா முதலாயினோருக்கும் அடங்கிநடத்தல் வேண்டும்.

பிதா மாதா முதலாயினோர் முட்டுப்படாவண்ணம் இயன்றமட்டும் அன்னவஸ்திர முதலியலை கொடுத்து, அவர்களை எந்நானும் பாதுகாத்தல் வேண்டும். அவர்களுக்கு வியாதி வந்தால், உடனே மனம் பதைப்பதைத்துச் சிறந்த வைத்தியரைக் கொண்டு மருந்து செய்வித்தல் வேண்டும். அவர்கள் ஏவிய ஏவல்களைக் கூச்சமின்றிச் செய்தல் வேண்டும். பிள்ளைகள் தங்கள் கல்விக் கும் நல்லொழுக்கத்துக்கும் இடையூறாகப் பிதா மாதாக்கள் சொல்லுங் சொங்களை மறுத்தல் பாவமாகாது. “தந்தை தாய் பேண்” என்னும் நீதி மொழியைச் சிந்தியாது, முடர்கள் அநேகர் தங்களை மிக வருந்திப் பெற்று வளர்த்த பிதா மாதாக்கள் பசித்திருப்பத் தாழும் தம்முடைய பெண்டிர் பிள்ளைகளும் வயிறு நிறையப் புசித்துக்கொண்டு, தம்மையும் பொருளாக எண்ணி, தமக்கு வரும் பழிபாவங்கட்கு அஞ்சாது திரிகின்றார்கள்; பிதா மாதாக்களையும் சுற்றுத்தாரையும் வஞ்சித்து அன்னியர்களுக்கு உதவி செய்கின்றார்கள்.

பிதா மாதா முதலாயினோர் இறக்கும் பொழுது அவரைப் பிரியாது உடனிருத்தல் வேண்டும். அவர் மனம் கலங்கும்படி அவரெதிரே அழலாகாது. அவர் மனம் கடவுளுடைய திருவடியிலே அழுந்தும்படி, அறிவொழுக்கமுடையவரைக் கொண்டு

அருட்பாக்களை ஒதுவிக்கவும் நல்லறிவைப் போதிக்கவும் வேண்டும். அவர் இறந்த பின்பும் உத்தரக் கிரியைகளை உலோபமின்றித் தம் பொருளாவுக்கு ஏற்ப விதிப்படி சிரத்தையோடு செய்து முடித்தல் வேண்டும். வருடந்தோறும் அவர் இறந்த திதியிலும் புரட்டாதி மாசத்திலும் சிராத்தம் தவறாமற் செய்தல் வேண்டும். அநேகர் தங்கள் பிதா மாதாக்கள் சீவந்தர்களாய் இருக்கும்பொழுது அவர்களை அன்னவஸ்திரம் முதலியவை கொடுத்துப் பேணாது அவர்களுக்குத் துன்பத்தையே விளைவித்து, அவர்கள் இறந்த பின்பு உத்தரக் கிரியைகளை உலகத்தார் மௌச்சும் பொருட்டு வெகுதிரவியஞ் செலவிட்டுச் செய்கின்றார்கள். ஜையேயா இது எவ்வளவோ அறியாமை! இச்செய்கையால் வரும் பயன் யாது? உத்தரக்கிரியையைச் சிறிது பொருள் செலவிட்டும் செய்யலாம், அதற்குச் சிரத்தையே முக்கியம். பிதா மாதாக்கள் சீவந்தர்களாய் இருக்கும்பொழுது அவர்களை முட்டுப்படாவண்ணம் அன்னவஸ்திரங் கொடுத்துப் பாதுகாத்தலிலே இயன்றமட்டும் பொருள் செலவிடுதலே ஆவசியகம்.

பிதா மாதா முதலிய பெரியோர்களைக் கடுஞ்சொற் சொல்லிக் கோபித்து உறுக்கிய பாவிகள், நரகத்திலே தங்கள் முகத்தை அட்டைகள் குடைந்து இருத்தங்குடிக்க, அதனாற் பதைத்து விழுவார்கள். பின்பு அவர்கள் சரீர் நடுங்கி அல்லறும்படி இயமதூதர்கள் சுடுகின்ற காரநீரையும் உருக்கிய தாழிர் நீரையும் அவர்கள் மீது வார்ப்பார்கள். அப்பெரியோர்களுக்கு ஏவல் செய்யக் கூசின, பாவிகளுடைய முகத்தை இயமதூதர்கள் குடாரியினாலே கொத்துவார்கள்; அப்பெரியோர்களைக் கோபத்தினாலே கண் சீவந்து ஏறிட்டுப் பார்த்தவர்களுடைய கண்களிலே இயமதூதர்கள் அக்கினியிற் காய்ச்சிய ஊசிகளை உறுத்திக் காரநீரை வார்ப்பார்கள்.

பிதா மாதா முதலாயினோரை நிந்தித்தவர்களும், அவர்களைப் பேணாது தள்ளிவிட்டவர்களும், பைத்தியத்தினாலும், நாக்குப் பற்றி னாலும், நேத்திர ரோகத்தினாலும், காலிற் புண்ணினாலும், சர்வாங்க வாயுரோகத்தினாலும், பெருவியாதி யினாலும் வருந்துவார்கள். பிதா மாதா முதலாயினோரைப் பேண தவர்களும், உபாத்தியாயருக்குக் கொடுக்கற்பாலதாகிய வேதனத் தைக் கொடாதவர்களும், குருவுக்குக் கொடுக் கற் பாலதாகிய காணிக்கையைக் கொடாதவர்களும் தரித்திரர்களாய்ப் பசியினால் வருந்திப் பெண்டிரும் பிள்ளைகளும் கதற இரக்கத்தகாத இடங் களெல்லாம் பிச்சையிரந்து உழல்வார்கள்.

பிதா மாதாக்களுக்குச் சிராத்தஞ் செய்யாதவர்

கல்லாத மாந்தரையுங் கடுங்கோபத்
துரைகளையுங் காலந் தேர்ந்து
சொல்லாத வமைச்சரையந் துயர்க்குதவாத்
தேவரையுஞ் சுருதி நூலில்
வல்லாவந் தணர்தமையுங் கொண்டவனோ
டெந்நாளும் வலது பேசி
நல்லார்போ ஸருகிருக்கு மனைவியையு
மொருநாளு நம்போ ணாதே.

கல்வியில்லாத மனிதர்களையும், மிகுந்த கோபமுள்ள அரசர்களையும், வருங்காலம் நிந்து சொல்லாத மந்திரிகளையும், துள்பம் வந்தவிடத்துதவி செய்யாத தெய்வங்களையும், வேத நூலில் வல்லவர்ல்லாத பிராமணர்களையும், கணவனோடு எந்தநாளிலும் வல்லமை பேசி நல்லவர்களைப் போல் அருகிலிருக்கும் மனைவியையும் ஒருநாளும் நம்பக்கூடாது. (வல்லா = இயலாத).

- விவேக சிந்தாமணி

தேளது தீயில் வீழ்ந்தாற் செத்திடா தெடுத்த பேரை மீளவே கொடுக்கி னாலே வெய்யறக் கொட்டலே போல் ஏனாலும் பேசித் தீங்குற் றிருப்பதை யெதிர்கண்டாலும் கோளினர் தமக்கு நன்மை செய்வது குற்றமாமே.

தேளானது நெருப்பில் விழுந்தால் இறந்து போமென்று கருதி எடுத்தவரைக் கொடுக்கினாலே துண்புறும்படி கொட்டுதல் போலக் கேலிகள் பேசிப் பலவிதத் தீங்குகளைக் கொண்டு இருப்பதை ஞோகப் பார்த்தும் உலகத்தில் கோளஞ்செய்யவர்க்கு நன்மை செய்தல் குற்றமே உண்டாகும்.

- விவேக சிந்தாமணி

களும், புரட்டாதி மாசத்திலே மகாளை சிராத் தஞ் செய்யாதவர்களும், சிரோரோகங்களினால் வருந்துவார்கள். புலவர்களாயினும், ஞானிகளாயினும், மூடர்களாயினும், பெண்களாயினும், பிரமசாரிகளாயினும், இறந்ததினச் சிராத்தத்தைச் செய்யா தொழிந்தால், கோடி சனனத்திலே சண்டாளராவார்கள்.

எவன் தன்னுடைய தாய் தந்தை முதலிய பந்துக்கள் வறுமையினால் வருந்தும்போது இம் மையிலே புகழின் பொருட்டு அன்னியர்களுக்குத் தானங் கொடுக்கின்றானோ, அந்தத் தானம் தருமான்று. அது முன்பு தேன்போல இனிதாயிருப் பினும், பின்பு விஷம் போலத் துன்பப்படுத்தும். பார்க்கும்போது புகழுக்கு ஏதுப்போலத் தோன் றினும், பின்பு நரகத் துன்பத்துக்கே ஏதுவாகும் என்பது கருத்து. எவன் தான் அவசியமாகப் பாதுகாக்க வேண்டிய மனைவி பிள்ளை முதலாயினோரைத் துன்பப்படுத்திப் பரலோகத்தின் பொருட்டுத் தானங் செய்கின்றானோ, அந்தத் தானமும் அவனுக்கு இம்மையிலும் மறுமையிலும் துன்பத்தையே வினைவிக்கும்.

அற்கா கியல்பிற்றுச் செல்வம் அதுபெற்றால்
அற்குப் பூஸ்கே செயல்.

செல்வம் நிலைக்காத தன்மையடையது. ஆகையால், அத்தகைய செல்வத்தை ஒருவன் பெற்றால், நிலையான அறங்களை அப்பொழுதே செய்துகொள்ள வேண்டும்.

வாய் வேதாந்தம்

**பல்லார் முனியப் பயனில் சொல்லுவான்
எல்லாநும் என்னப் படும்.**

- திருக்குறள் 191

பலஞும் வெறுக்கும்படியாகப் பயனற்ற சொற் களை ஒருவன் சொல்லுவானாயின் அவன் யாவராலும் இகழப் பெறுவான்.

அதனை உணர்த்துவதே இது.

நம்மில் சிலர் அனுபவமில்லாத சில விஷயங்களைப் பிழரிடம் தாராளமாக மழை பொழிவதைப் போல் பேசுவார்கள். இப்படிப்பட்டவரைக் கண்டு வாய் வேதாந்தம் பேசுகின்றார் என்று உணர்வுடையவர்கள் உரைப்பார்கள்.

அனுபவமுள்ள அருள்ஞானிகள் தமது அனுபவத்தைக் கூறுமாட்டாது மௌனமாக இருப்பார்கள். தியான சமாதியில், காண்பான், காட்சி, காட்சிப் பொருள் என்று கூறுகின்ற ஞாதூரு, ஞான, ஞேயங்கள் அற்று அது அதுவாகி நின்று சித்திரத் தீபம் போல் திகழ்வர்.

இந்த அருள் நிலைதான் முப்பாழும் தாண்டி அப்பாலுக்கு அப்பாலாய் நின்ற அனுபவ நிலை. இதை எடுத்து இயம்பச் சொற்கள் கிடையா.

ஓர் ஊமன் அற்புதமான கணாக் கண்டான். விழித்து எழுந்தான். அக்கணவை நினைக்கின்றான். பிறருக்குச் சொல்ல வேண்டும் என்று விரும்புகின்றான். நினைவில் உவகைத் தேன் ஊற்றெடுத்து ஒடுகின்றது; உள்ளாந் துள்ளுகின்றது; உணர்வு பொங்கிவழிகின்றது. ஆனால் சொல்ல வாயில்லை.

திருமுக கிநானந்த வாரியார் சுவாமிகள்

அகழும் முகழும் மலர்கின்றான். சிரிக்கின்றான்; அந்த அதிசயக் கனவைச் சொல்ல வாயின்றித் திகைக்கின்றான். இதுபோல்தான் ஞானிகள் தாம் அனுபவவுணர்வில் கண்ட அருள் இன்பத்தைக் கூற இயலாது தவிக்கின்றார்கள்.

“வாரிக் கொண்டெனை வாய்மடுத் தின்பமாய்ப் பாரிற் கண்டவை யாவும் பருகினை ஓரிற் கண்டிடும் ஊமன் கனவென யாருக் குஞ்சொல வாயிலை ஜயனே.”

என்கின்றார் தாயுமானார்.

கற்றும் என்பலன் கற்றிடு நூன்முறை சொற்ற சொற்ற சொற்கள் சுகாரம் பாரோ? நெறி நிற்றல் வேண்டும் நிருவிகற் பச்சகம் பெற்ற பேர்பெற்ற பேசாப் பெருமையே.

- தாயுமானார்.

ஒரு வேதியர் கூட்டத்தில் நின்று சொற்பொழிவு செய்து கொண்டிருந்தார்; மக்கள் பயபக்தியுடன் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அவர், “மகாஜனங்களே! எல்லாம் பிரமம்; நீங்களும் பிரமம்; நானும் பிரமம்; உலகமும் பிரமம்; தானும் பிரமம்; தூரும்பும் பிரமம்; ஆனும் பிரமம்; பெண்ணும் பிரமம்; ஆனையும் பிரமம்; பூணையும் பிரமம்; புலியும் பிரமம்; எலியும் பிரமம்; நெருப்பும் பிரமம்; நீரும் பிரமம்; கரும்பும் பிரமம்; இரும்பும் பிரமம்; எல்லாம் பிரமம்” என்று வாசாம்

கோசரமாய் - தேன்மாரியாய்ப் பேசிக் கொண்டிருந்தார். ஜனங்கள் 'ஆ' என்று வாய் பிளந்து கேட்டுக்கொண்டு அசை வற்றிருந்தார்கள்.

கோயில் யானை மதம் பிடித்துச் சங்கிலியை அறுத் துக்கொண்டு ஓடிவந்தது. சபையில் இருந்த அத்தனைபேரும் மூலைக்கொருவராக ஓடினார்கள். எல்லாம் பிரமம் என்ற வேதியரும் வேகமாக எல்லாருக்கும் முந்தி ஓடி னார். அவர் உடுத்தியிருந்த ஆடும்பரமான ஆடையையும் பூமாலையையும் பார்த்த யானை அவரை விடாது தொடர்ந்து விரட்டியது; அவர் தொந்தியைத் தூக்கிக்கொண்டு மந்தி போல் ஓடினார். வழியிலி ருந்த கிணற்றில் விழுந்துவிட்டார். யானை வேறு பக்கம் போய்விட்டது.

சபையில் இருந்தவர்களில் ஒர் அறிவுள்ள இளைஞர் கிணற்றைப் பார்த்தான். அதில் நீந் தத் தெரியாத வேதியர் தத்தனித்துக் கொண்டிருந்தார்.

"சவாமி! யானையும் பிரமம்; பூனையும் பிரமம்; நீங்களும் பிரமம்; நாங்களும் பிரமம்; பிரமத்தைக் கண்டு பிரமம் ஏன் ஓடிற்று."

"அப்பா! புண்ணியவானே! என்னை மேலே தூக்கிவிடு. உன்மையை உரைக்கிறேன்."

இளைஞர் கிணற்றில் குதித்து, அவரைக் கருணையடன் எடுத்து மேலே விடுத்தான்.

"இப்போது கூறும்; பிரமத்தைக் கண்டு பிரமம் அஞ்சி ஏன் ஓடிற்று?" என்று மீளவுங் கேட்டான். "அன்பனே; யானையும் பிரமம், நானும் பிரமம்; கிணறும் பிரமம், தண்ணீரும் பிரமம், பிரமத்தைக்

அறிவுளோர் தமக்கு நான் மரசருந் தொழுது வாழ்வார் நிறையோடு புவியிலுள்ளோர் நேசமாய் வணக்கங் செய்வார் அறிவுளோர் தமக்கு யாதோ ரசதது வருமே யாகில் வெளியரென்றிகழா ரென்று மேதினி யுள்ளோர் தாமே.

அறிவுடையவர்களுக்கு அரசரும் வணங்கி வாழ்வார்கள். உலகத்தவர்களும் உன்மையான நேசத்தோடு பணிதல் செய்வார்கள். அவருக்கு யாதேனும் ஒரு குற்றம் நேரிட்டாலும் வெறுக்கத் தக்கவரென்று இகழ்ச்சி செய்யார். இவ்வுலகினர் செய்கை இத் தன்மையதாம்.

- விவேக சிந்தாமணி

கண்டு பிரமம் ஓடிற்று. கிணறாகிய பிரமத்தில் வீழ்ந்தது. பிரமத்தைப் பிரமம் தூக்கியது. ஆகவே, எல்லாரும் பிரமம்" என்றார்.

இளைஞர் மறுபடியும் அவரைப் பளிச்சென்று கிணற்றில் தள்ளிவிட்டான்.

"சவாமி! நீரும் பிரமம், நானும் பிரமம்; கிணறும் பிரமம். பிரமத்தைப் பிரமம் தள்ளியது. பிரமம் பிரமத்திலேயே இருக்கட்டும்" என்றான். அப்போதுதான் அவருக்குப் புத்தி வந்தது. "அப்பனே! நான் பிரமம் அன்று. என்னைத் தூக்கிவிடு" என்றார்.

கருணை நிறைந்த இளைஞர் தூக்கிவிட்டான்.

"ஐயா! இனி, இப்படி வாய் வேதாந்தம் பேசாதீர். மக்களுக்குப் பொருந்தும் அறிவுரைகளைக் கூறும். உம்மை ஒர் ஊசியினால் குத்தினால் உமக்கு வலிக்காமல் இருக்குமா? ஊசியும் பிரமம்; நானும் பிரமம்; பிரமத்தால் பிரமத்தைப் பிரமம் குத்துகின்றது என்று எண்ணுவாயோ? ஆகவே, சாகவேயிருந்த உன்னைக் காப்பாற்றி னேன். இனி, வருந்தாதே. பொருந்தவரை புகன்று மக்களைத் திருந்தா வழியில் போகவிடாதே. போய்வா" என்றான்.

நாள்னை ஒன்றுபோல் காட்டி உயர்சரும் வாள்அது உனர்வார்ப் பெற்றன.

வாழ்க்கையைக் கூர்ந்து அறியும் அறிஞர் இருப்பாயின், அவருக்கு, நாள் என்பது ஒரு கால அளவுபோல் தன்னைக் காட்டி, உயிரை உடம்பிலிருந்து பிரித்து அறுக்கும் வாள் என்பது தெரியும்.

முசுகுந்தச்சக்கரவர்த்த

முன்னொரு நாளிலே திருக்கைலாச மலையிலுள்ள சோலையில் உமாமகேசவர் வீற்றிருந்த பொழுது, ஒரு முசுவானது அவர் இருவர் மீது வில்லபத்திரங்களைப் பறித்துச் சொரிந்து கொண்டிருந்தது. சிவபெருமான் திருவுளமிரங்கி அதற்கு மெய்ஞ்ஞானத்தைக் கொடுத்தருளினார். ஞானமுதிக்கப் பெற்ற முசுபார்வதீபரமேசவர்களை அன்போடு வணங்கி, “அடியேன் செய்த பிழையைப் பொறுத்தருளுக” என்று அருள் புரிந்தார். முசு அத்திருவாக்கைக் கேட்டுத் துன்பமடைந்து, “அடியேன் உங்களைத்தரிசித்து அழியாப் பெருஞ் செல்வத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருத்தலை விட்டு, அழியுஞ் செல்வ வலையில் அகப்படுவேனாயின் எங்கனம் உட்யவேன்?” என்றது. சிவபெருமான் கேட்டு, “முசுவே! நீ பூமியை அரசாண்டிருந்து பின்னர் நம்மிடத்துவருதி” என்று கூறியருளினார். அப்பொழுது அம் முசுக்கலை, “எம்பெருமானே! இம் முசுவின் முகத்தோடு பிறக்கும் வண்ணம் அருள்புரிக” என்று கூறிற்று. சிவபெருமான் அவ்வரத்தை அதற்குக் கொடுத்தருளினார். முசுக்கலை, பூமியில் வந்து அரிச்சந்திர மஹாராசனுக்கு ஒரு வழித்தோன்றலாய், முகம் முசு; மற்ற அவயங்களைல்லாம் பேரழகுடையதாகிப் பிறந்து, முசுகுந்தன் என்னும் நாமத்தைப் பொருந்தியிருந்தது. இவ்வாறு பிறந்த முசுகுந்தன் சோழ நாட்டிலுள்ள கருவூரிலிருந்துகொண்டு, செங்கோல் செலுத்தி வருவானாயினான்.

அம் முசுகுந்தச்சக்கரவர்த்தி ஒருநாள் தனது குலகுருவாகிய வசிட்ட முனிவரிடத்திற் போய் அவருடைய பாதங்களை வணங்கி, “குவாமி! சுப்பிரமணியக் கடவுளுடைய விரதங்களையெல்லாம்

அங்கவேலி சிவாஜி ச. குமாரசுவாமிக்குக்கள்

கூறியருளுக. என்று” கேட்டான். வசிட்டமுனிவர் சுக்கிரவாரவிரதம், கார்த்திகைவிரதம், கந்தவெஷ்டி விரதம் ஆகிய சுப்பிரமணிய விரதங்களை அநுட்டிக்கும் முறையையும் அநுட்டித்தோர் பெற்ற பேறுகளையும் அவன் அறியும்படி விரிவாக உபதேசித்தருளினார். அரசன் இருஷியிடம் உத்தரவு பெற்று அளவில்லாத காலம் முருகக் கடவுளைத் தியானித்து அவ்விரதங்களை அனுட்டித்தான். முருகக் கடவுள் வீரவாகு முதலிய வீரர்களும் பூதர்களுஞ்குழத் தோன்றி அருளினார். முசுகுந்தன் முருகக்கடவுளை வணங்கி, “அடியேன் பூமியை ஆளும்படி வீரவாகு முதலிய வீரர்களைத் துணைவர்களாகத் தந்தருளுக” என்று பிரார்த்தித்தான். சுப்பிரமணியக் கடவுள் அவ்வாறே கொடுத்து அருள்புரிந்து மறைந்தனர். முசுகுந்தன் வீரவாகு முதலியோருக்குப் பல வரிசைகளை உதவிச் சேனைத் தலைவனாக்கினான். அக்காலத்தில் தேவ அரம்பையர்கள் பூவுலக அரசர்கள்மாட்டு வளர்ந்தார்கள். முசுகுந்தன் வீரவாகு முதலியோருக்கு அவர்களை மணங்கு செய்வித்தான். வீரவாகு புட்பகந்தி என்னும் கன்னிகையை மணந்து, சித்திரவல்லி என்னும் பெண்ணைப் பெற்று, அரசனுக்கு மணங்கு செய்து கொடுத்தார். பின்னும் அனகன், சனகன் என்பவரைப் பெற்றார். மற்றைய வீரரும் பல பிள்ளைகளைப் பெற்றார்கள். வீரவாகு முதலியோர் மற்றைய அரசர்களை வென்று, முசுகுந்தனுக்குக் கீர்த்தியை நிறுவினார்கள். முசுகுந்தன் சித்திரவல்லியைச் சேர்ந்து அங்கிவன்மனைப் பெற்று மகிழ்ந்தான்.

முசுகுந்தன் அரசாட்சி செய்துவருங் காலத் திலே, வலன் என்பான் இந்திரனை எதிர்த்து யுத் தஞ் செய்தான். இந்திரன் அவனை வெல்லமாட்டாது முசுகுந்தச் சக்கரவர்த்தியை அழைத்தான். அவன் வீரர்களோடு வந்து தேவசேனாதிபதியாந் தலைமையைத் தாங்கி, அவனை சேனைகளை அழித்தான். அவனைசேனைகள் அழிதலும் இந்திரன் வலனைக் கொண்று வெற்றி பெற்று, முசுகுந்தனை அழைத்துத் தனது கோயிலில் இருத்தி உபசாரங்களைச் சொல்லி, அதன் பின்னர் விட்டு வினாலே பூசிக்கப்பட்ட தியாகராசமூர்த்தியைப் பூசித்தான். முசுகுந்தன் அவரைக்கண்டு, “திருக் கைலாச மலையில் இருந்த கோலத்தைத் தரி சித்து, பெருமகிழ்ச்சியடைந்த யான் இப்பொழுது மானிடப் பிறவியால் மயங்கினேனே” என்று கூறி அவரை நோக்கித் துதிப்பானாயினான்:-

“ஏகனே போற்றி யார்க்கு மீசனே போற்றி யம்மை பாகனே போற்றி மேலாம் பரஞ்சுடருந்துவே போற்றி மேகமார் களனே போற்றி விடைமிசை வருவாய்போற்றி மோகமார் தக்கன் வேள்வி முடித்திடு முதல்வா போற்றி”.

முசுகுந்தன் துதிப்ப, சிவபெருமான் கிருபை செய்து, “நீ எம்மைப் பூமியிற் கொண்டுபோய்ப் பூசிக்குதி” என்றார்ஸ் புரிந்தார். முசுகுந்தன் ஆச சரியமடைந்தான். இந்திரன் பூசை முடித்து, முசுகுந்தனுக்கு ஆபரணாதிகளைக் கொடுத்து, “இன்னும் உனக்கு வேண்டியதைச் சொல்லுதி” என்றான். முசுகுந்தன் “நீ பூசை செய்கின்ற கடவுளை எனக்குக் கொடுக்குதி” என்றான். இந்திரன், “அரசனே! இம் மூர்த்தியை விட்டுவே எனக்குத் தந்தார். அவர் சம்மதம் உண்டாயின் தநுவேன்” என்றான். முசுகுந்தன் விட்டுவீனுடைய சம்மதம் பெற்று அதைத் தேவராசனுக்கு அறிவித்தான்.

பூந்தரன் வருந்தி ஒரு உபாயத்தை நினைத்துத் தேவத்தச்சனைக் கொண்டு தான் வைத்துப் பூசிக்கும் சோமாஸ்கந்தமூர்த்தி போன்ற ஆறு திருவடிவங்களைச் செய்வித்து, ஒவ்வொன்றாக முசுகுந்தனுடைய கையிற் கொடுக்க, அவன் வாங்கிச் சிவன் அருளாமையால் ஆறு தரமும் “இவர் அவரன்று” என்று கூறினான். இந்திரன் விட்டுவே பூசித்த மூர்த்தியைக் காட்டினான். அப் பொழுது சிவபெருமான் “அன்பனே! உன்னிடம் வந்தோம்” என்றார்ஸ் செய்தார். முசுகுந்தன் மகிழ்ந்து “இவரைத் தருக” என்று வாங்கினான். வாங்கி இந்திரனிடம் விடைபெற்று விட்டுவே பூசித்த சோமாஸ்கந்தரைத் திருவாரூரில் பிரதிட்டை செய்து, மற்றை ஆறு மூர்த்திகளையும் திருநாகைக்காரோணம், திருநள்ளாறு, திருக்காபாயல், திருக்கோளாரியூர், திருவான்மியூர், திருமறைக்காடு என்னுங் தலங்களில் ஒருநாளில் தாபித்துச் சிரத் தையோடு பூசை செய்வித்து, திருவாரூர்த் தியாகராசரூக்கும் மற்றைத் தலங்களில் உள்ள மூர்த்தி களுக்கும் மகோந்சவம் நடத்தினான். நடத்திய முசுகுந்தன் திருவருள் வழி நின்று செங்கோல் நடாத்தி அங்கிவன்மனுக்கு முடிகுட்டித் திருக்கைலாசமலையை அடைந்தான். வீரவாகு முதலி யோரும் தம் புதல்வருக்குத் தங்கள் வரிசைகளைக் கொடுத்து, தவஞ்செய்து கந்தகிரியை அடைந்தார்கள்.

முசுகுந்தன் முருகக்கடவுளுடைய விரதங்களை அனுட்டித்தே இத்துணைப் பெருமைகளை அடைந்தான். ஆதலால் கந்தசவாமியடைய விரதங்களை முறைப்படி அனுட்டித்தவர் நினைத்த வரங்களைப் பெறுவர்.

நன்றி:- சைவப்பிரகாசிகை

நாச்செற்று விக்குள்மேல் வாராமுன் நல்வினை
மேற்சென்று செய்யப் படும்.

பேசமுடியாதபடி நாவைஅடக்கி, விக்கல் எழுவதற்குமுன், நல்ல அறவினைகள் விரைந்து செய்யப்பட வேண்டும்.

கேவரம் என்னும் முக்கமிழ் வேதம்

சிவ. சண்முகவடிவேல்

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் திருப்பெருமணத்தில் பாடியருளிய திருப்பதிகத்தோடு தமிழிசைப் பாடல் நிறைவு பெறுகின்றது. நமச்சிவாயத் திருப்பதிகத்தைக் “காதலாகிக் கசிந்து” என்று எடுத்துப் பாடியருளினார். “தோடுடைய செவியன்” என்று எடுத்தார். “காதலாகி” என்று நிறைவு செய்தார். தோடுடைய செவியனிடத்தில் காதல் செய்வதே மனித வாழ்க்கைப் பேறு என்னும் தொனிப்பொருள் “தோடுடைய செவியன்” என்றும் திருப்பதிகத்தில் தொடங்கி “காதலாகி” என்று எடுத்த திருப்பதிகத்தில் நிறைவூறும் இணைப்பு எண்ணி எண்ணி இன்புறத்தக்கதாகத் தானாக அமைந்துள்ளது.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் தந்தையார் சிவபாதவிருதயர் வெருவி வினவினார். “யாரளித்த பாலடிசி லுண்டது நீ? எச்சில் மயங்கிட வனக்கீ திட்டாரைக் காட்டென்று” கைச்சிறிய தொடுமாறு கொண்டோச்சத் தந்தை யாருக்குப் பதிலளிக்கு முகமாகப் பதிகம் பாடத் தொடங்கினார்.

திருநாவுக்கரசநாயனார் தீராத சூலை நோய் தீரும் பொருட்டுத் தமக்கையார் திலகவதியார் தாள் சேர்ந்தார். திலகவதியார் தம்பியாரைத் திரைக்கெட்டு வீர்ட்டானத் திருந்த செங்கனக வரைச்சிலையார் பெருங் கோயிலினுள் கொடு புக்கார். மருணீக்கியார் தம்பிரான் திருவருளால் உரைத்த தமிழ் மாலைகள் சாத்துமுனர்வு பெற உணர்ந்து உரைப்பார்” கூற்றாயினவாறு லிலக்ககலீரென நீடிய கோதில் திருப்பதிகம் போற்றாலுலகேழின் வருந்துயரும் போமாறேதிர் நின்று புகலத் தொடங்கினார். நிறைவாகப் பாடியருளும் போது, “என்னுகேன் என் சொல்லி என்னுகேனோ எம்பெருமான் திருவடியே எண்ணின் அல்லால்” என்று ஏத்துகின்றார். அந்திகழ்வினைச் சேக்கிழார் திருவாக்கில் கேட்கும் போது சர்க்கரைப் பந்தரில் தேன்மாரி சொரிந்தது போலாகும் அது இது;

“மண்முதலா மூலகேத்த மன்னுதிருத் தாண்டகத்தைப் புண்ணியா வுண்ணிக்கே போதுகின்றே னென்புகள்று...”

திருநாவுக்கரசநாயனார் பாட எடுத்துப் பாட முடித்ததில் உள்ள ஒற்றுமையை உணரும்போது திருவருள் வியப்பிலாழ்த்தும்.

திருவதிகை வீர்ட்டானப் பெருமானிடத்தில் எனக்கு யமனான வழியை நீக்கவேண்டும் என்று திருநாவுக்கரச நாயனார் வேண்டிக் கொள்கின்றார். திருமுறை நிறைவில் எமன் பக்கம் சாரவில்லை. புண்ணியப் பொருளாகிய தேவரீருடைய திருவடிநீழிலை நாடுவருகின்றேன் என்று நலமே திருப்புகலார்ப் பெருமானை முன்னிலைப்படுத்திப் பாடுகின்றார்.

ஆற்றாமையை அகற்றி அருள்நெறியில் ஆற்றுப்படுத்திய அரணாருடைய அருள் தான் இருந்த வாறு என்னே!

சுந்தரமூர்த்திநாயனார் திருவெண்ணைப் நல்லூரில் திருப்பதிகத்தைப் பாடத் தொடங்கினார். பாட்டினைப் பாடப் பரம்பொருள் நம்பியாரூருக்குப் பரிந்து அருள்பாலித்தார். “பித்தா என்று பேசி னாயே! அதனால் என்னைப் பித்தா என்றே பாடு வாய்” என மறையவனாக மறைந்துவந்த மறைப் பொருள் அடி எடுத்துக் கொடுத்தருளினார்.

சுந்தரமூர்த்திநாயனார் “பித்தா பிறை சூல பெருமானே அருளாளா, எத்தான்மற வாதேநினைக் கின்றேன் மனத் துன்னை வைத்தாய்” என்று தூமறை பாடுவாயான் சொற்படி சொற்றுமிழ் பாடத் தொடங்கினார்.

வன்றொண்டர் வான் வழிக்கொண்டு வெள் ளானை மீது செல்போழ்தில், “தானெனை முன் படைத்தான் அதற்கிந்து தன் பொன்னிடிக்கே.....” எனத் தொடங்கும் திருநொடித் தான்மலைத்

திருப்பதிகத்தோடு பெருமான் பணித்த பாடும் பணி பூரணமாகின்றது.

சுந்தரமூர்த்திநாயனார் தொடங்கிய தேவாரத் திற்கும் நிறைவு பெறுவதிற்கும் ஒரு நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு.

“.....அருளாளா, எத்தால்மற வாதேநினைக் கின்றேன் மனத்துன்னை வைத்தாய்....” அருளா ஸாரே உன்னை என் மனத்தில் வைத்தாய், அத னால் எப்பொழுதும் மனத்தில் மறவாமல் நினைக் கின்றேன் என்று வாக்கருளினார். அவ்வாறு மற வாது நினைத்ததனால் பெற்ற பேறு இது;

“.....நாயினேனையும் ஒரு பொருளாகக் கொண்டு, தேவலோகத்தவர்கள் வந்து வரவேற்க மதம் பொழியும் வெள்ளானையை அருள் புரிந் தான், நொடித் தான்மலை உத்தமன்.

“.....நாயினேனைப் பொருட்படுத்து, வானைன வந்தெதிர்கொள்ள மத்தயானை அருள் புரிந்து என்பது சுந்தரனுடைய சுந்தரத்தமிழ்.

இவ்வாறான ஒரு இன்பம் தரும் இயல்பான ஒற்றுமை ஞானவான்கள் நினைத்துச் செய்வ தில்லை. நினையாமல் செய்யும் காரியங்களில் மங்கலம் தானாக வந்து பொருந்தும்.

சேக்கிழார் பெருமான் ‘உலகு’ எனப் பெரிய பூராணம் பாடத்தொடங்கினார். தில்லை நடராசப் பெருமான் ‘உலகெலாம்’ என எடுத்துக் கொடுத்த அடியை மறவாமல் ‘உலகெலாம்’ என்னும் வார்த்தை பெரிய பூராணத்தை என்றும் இன்பம் பயக்க வைக்கின்றது.

அதே போலப் பன்னிரு திருமுறை இணைப்பும் மேலான இன்பம் பயப்பது. முதலாம் திருமுறை “தோ” எனத் தொடங்குகின்றது. தோ = த் + ஓ... ‘ஓ’ எழுத்தில் ஆரம்பித்த திருமுறை 12ம் திரு முறை “ம்” என்னும் எழுத்தில் நிறைவு பெறுகின்றது. ஓ + ம் = ‘ஓம்’ என்றாகின்றது. மந்திரங்களுக்கு எல்லாம் முதலில் சொல்லப்பெறும் பிரணவம் அல்லவா ‘ஓம்’ . திருமந்திரம் -

“ஓமெனும் ஓங்காரத் துள்ளே யொருமொழி ஓமெனும் ஓங்காரத் துள்ளே யூருவரு ஓமெனும் ஓங்காரம் ஓண்முத்தி சித்தியே!”

என்று ஓம் ஓம் ஓம் ஓலியை உணர்த்தும்.

“சன் மேவரும் பீடமாய் ஏனையோர் தோற்றும் வாச மாய்லா வெழுத்திற்கும் மறைக்ட்கும் முதலாய்க் காசி தன்னிடை முடிபவர்க் கெம்பிரான் கழறும் மாசில் தாரகப் பிரமமாம் அதன்யன் ஆய்ந்தான்”

என்று கந்தபூராணம் ஓம் எனப்படும் ஓரெழுத் துண்மையை விரிவுபடுத்திக் கழறும்.

ஓம் சிவபிரான் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆசனம். ஓம் தேவர்கள் தோற்றுமிடம். ஓம் எல்லா எழுத் துக்கங்களுக்கும் வேத மந்திரங்களுக்கும் முன்னா எது. ஓம் காசியில் இறப்பவர்களுக்குச் சிவபிரான் உபதேசிப்பது. ஓம் குற்றமற்ற தாரகப் பிரமம். ஓம் = அ + உ + ம என விரிவடையும்.

அவ்வாறான அனைத்து மெய்ப்பொருளையும் 12 திருமுறை தரும். அதுவாக விளங்கும் என்னும் தாற்பரியத்தைத் தரும் தன்மையாக ‘ஓம்’ என்று 12 திருமுறை தொடங்கி ‘ம்’ என நிறைவு பெறுகிறது. 12 திருமுறை ‘ஓம்’ எனப் பரிமளிக்கின்றது என்னும் உண்மை ஒர்ந்து இன்புறத்தக்கது.

புத்தம், சமணம் போன்ற புறச் சமயங்கள் ஆதிக்கம் செல்வாக்கு அதிகரித்திருந்த காலம் ஒன்றுண்டு. அவை சைவசமயத்தை நிலை தளர வைத்தது. நீர்ச்சுரவாதக் கொள்கை மேலோங்கிய தால் சைவநூரிச் சார்பு சாய்ந்தது. அக்காலத்தில் முவர் முதலிகள் திருவுவதாரம் சைவத்திற்குப் புத்துணர்வு ஊட்டியது. தமிழிற்கு எழுச்சியை ஏற்படுத்தியது. கடவுள் கொள்கையைக் காற்றில் பறக்க விடாமல் கட்டிக் காத்தது. புறச் சமயங்களைப் புறக்கிடச் செய்தது.

அனைத்தையும் படைத்தும் காத்தும் துடைத் தும் கருணை புரியும் கடவுள் சைவர்களுக்குக் காட்டிய கருணைப்பெருக்கே, மூவர் முதலிகளை யும் ஏனைய திருமுறை ஞானசிரியர்களையும் தோற்றுவித்தது.

சிவபெருமான் நமக்குச் செய்த பரோபகாரத்தை நாம் என்றும் மறவாது போற்றுவோம்.

வெளுநல் உள்ளூருவன் கிண்ணுகில்லை என்னும் பெருமை உடைத்துகில் வலகு.

ஓருவன் நேற்று இருந்தான், இன்று இல்லை - என்று சொல்லும் இரங்கத்தக்க நிலையை உடையது இவ்வளக்கு.

அன்றாட வாழ்வீல் சைவசமய ஒழுக்கம்

சமயம் என்பது விழாக் கொண்டாடுவதற்கும், விரதம் அனுஷ்டிப்பதற்கும் மட்டுமே உரியதொன்றல்ல. நல்லொழுக்கத்தோடு மக்கள் வாழ்வதற்கும், மனிதநேயத்தோடு ஒழுகுவதற்கும் உரியது. வாழ்வின் நோக்கத்தை சைவசமயம் விளக்கிச் சொல்லியிருப்பதைப் போல வேறேந்த சமயமும் விளக்கிச் சொல்லி இருக்குமோ என்பது சந்தேகமே. சைவசமயம் விஞ்ஞானபூர்வ சமயம். விஞ்ஞான உண்மைகள் எப்படி மாற்றுக்கருத்துக்களால் நிலைகுலைவதில்லையோ அதுபோலவே வேதங்கள் கோஷித்த அடிப்படை ஆன்மீக உண்மைகளும் மாற்றுக்கருத்துக்களால் நிலைகுலைவதில்லை. அறிவுபூர்வமான சமயமாக சைவசமயம் அமைந்துள்ள காரணத்தினால்தான் அது ஏனைய சமயங்களை இழித்தும் பழித்தும் பேசுவதில்லை.

கர்மம் செய்வதை சைவசமயம் வலியுறுத்திச் சொல்லுகின்றது. இன்பம் மனிதனின் நிலையான லட்சியமாக இருக்கமுடியாது. மனிதனாகப் பிறந்த ஒவ்வொருவனும் இன்பத்தையும் அனுபவிக்கின்றான்; துன்பத்தையும் அனுபவிக்கின்றான். இந்த இரண்டிலிருந்தும் அவனுக்குக் கிடைக்கின்ற பலன் ஒன்றுதான். அதுதான் அறிவு. ஆகவே அறிவுதான் ஒவ்வொருவனுதும் வாழ்க்கையின் இலட்சியமாக இருக்கமுடியும்.

இன்பமும் துன்பமும் ஏதோ ஒரு நிலையில் முடிவுக்கு வந்துவிடுகின்றன. அதனால் பெற்ற அனுபவத்தால் மனிதன் தன்னுடைய வாழ்க்கை நோக்கை உருவாக்கிக் கொள்கின்றான்.

பொதுவாக இன்பம் மனிதனுக்கு உணர்த்தும் பாடத்தைவிட துன்பம் உணர்த்தும் பாடம் அழுத்த

சௌவி. தர்சினி சிவாதசந்தரம்

வ/ இறம்பைக்குளம் மகளிர் மகா வித்தியாலயம்

மானது. செல்வத்தின் மூலமாகப் பெறுவதைவிட வறுமையின் மூலமாக அதிகளாவன வாழ்க்கை உண்மைகளை மனிதன் கற்றுக் கொள்கின்றான். புகழ்ச்சியால் கிடைக்கும் தெளிவைவிட இகழ்ச்சியால் மனிதன் அதிகமான தெளிவை அடைகின்றான். புறச்சம்பவங்களின் விளைவாக மனிதனுக்கு ஏற்படும் அனுபவங்கள் அகத்தில் அறிவு என்னும் விளைவை ஏற்படுத்துகிறது.

அறிவு வளர வளர அறியாமை என்னும் திரை அகன்று ஆன்ம தரிசனம் மனிதனுக்கு சாத்தியமாகின்றது. அப்பிள் பழம் பூமியில் விழு வதைப் பார்த்து சேர். ஜசக் நியூட்டன் புவியீர்ப்புச் சக்தியைக் கண்டுபிடித்ததாகச் சொல்லுகின்றோம். அப்பிள் பழம் பூமியில் விழுந்ததில் முக்கியத்துவம் எதுவுமில்லை. அந்த நிகழ்ச்சி பற்றி நியூட்டன் சிந்தித்ததன் விளைவாக ஏற்கனவே இருந்த ஒரு உண்மை விளக்கம் பெற்றது அவ்வளவுதான்.

இல்லாததைக் கண்டுபிடிப்பது சாத்திய மில்லை. இருப்பதை உணர்வது தான் அறிவு ஆகவே எல்லா அறிவும் மனித சிந்தனையில்தான் உருப்பெறுகிறது. ஒரே குழநிலையில் பிறந்து வளர்கின்ற இருவரின் ஆற்றல்கள் ஒரே மாதிரி இருப்பதில்லை. காரணம் என்ன? விளக்க முடியாத புதிர்போலத் தோன்றும். இதற்கு சைவசமயம் தெளிவாகவே விளக்கம் சொல்லியிருக்கின்றது. ஒவ்வொரு பிறவியிலும் ஒருவன் இயக்கும் கர்ம பலன் வீணாகுவதில்லை. வங்கியில் போடப்பட்ட சேமிப்பு நிதிபோல் மறுபிறவியிலும் அது தொடர்கிறது என்று சைவசமயம் விளக்கம் சொல்லுகின்றது.

ஆகவே, அனுபவங்களின் மூலம் அறிவை வளர்த்துக் கொள்ளுகிறவன் மறுபிறவியில் அந்த வளர்ச்சிப் பரிணாமத்திலிருந்து தன்னுடைய வாழ்வைத் தொடங்குகிறான். இயேசுநாதர். புத்தர், காந்திஅடிகள், பரமஹம்சர், விவேகானந்தர் போன்றவர்கள் ஒரே பிறவியில் அத்தகைய ஆற்றலைப் பெற்றார்கள் என்று சொல்லிவிட முடியாது. இவர்களுடைய பெற்றோர்கள் பெரிய மேதைகளாக விளங்கவில்லை என்பது வரலாற்றுச் சான்று. இவர்கள் பாடுபொது பலன் கிடைத்திருக்க முடியாது. இதை சைவசமயம் இயற்கையின் நியதி என அப்படியே ஏற்றுக் கொள்கிறது.

நோக்கம் இல்லாமல் கர்மம் ஆற்றுவது சாத்தியமில்லை. புகழை விரும்புகின்றவர்கள் புகழுக்காக கர்மம் ஆற்றுகிறார்கள். பணத்தை விரும்புகின்றவர்கள் பணத்துக்காகக் கர்மம் ஆற்றுகின்றார்கள். அதிகாரத்தை விரும்புகின்றவர்கள் அதற்குத் தேவையான கர்மத்தைச் செய்கின்றார்கள். கர்மத்தைக் கர்மத்துக்காகவே ஆற்றுவது ஒர் உயர்ந்தநிலை. நமக்குத் தெரிந்த உலகம் மிகவும் குறுகியது. அதற்கு வெளியுள்ளதை நோக்கக்கூடிய தூர்திருஷ்டி நம்மில் பலருக்கு இருப்பதில்லை. கர்மம் ஆற்றுகின்றபோது பலன் கருதாமல் ஆற்றுவது சிறந்த நிலையாகும். அப்படி ஆற்றும் கருமங்களால் நமக்குத் துன்பமோ துயரமோ ஏற்படுவதில்லை. நல்லதைச் செய்ய விரும்புகின்றவன் அதைச் செய்வதிலேயே ஆனந்தம் அடைகிறவனாக இருக்கவேண்டும். இதனையே சைவசமயம் மிக உயர்ந்த ஓழுக்கமாக வலியுறுத்துகிறது.

விஞ்ஞானிகள் சக்தியை இரண்டு வகையாகப் பிரித்திருக்கிறார்கள். ஒன்று நிலைச்சக்தி, இன்னொன்று சலனசக்தி. ஒரு சக்தியை இன்னொரு சக்தியாக மாற்றுவது சாத்தியமென விஞ்ஞானம் சொல்லுகிறது. சக்தி செயல்படுவது உண்மை. அதுவே செயற்படாமல் நிலைபெறுவதும் உண்டு.

இந்த இயற்கையின் நியதியைச் சைவசமயம் மனிதனுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கிறது. அமைதித் தனிமையில் மௌனத்தையில் வீற்றிருக்கும் மனிதனின் அறிவு துரிதகதியில் செயற்படுகின்றது. அதுபோலவே தனது புரச்சுழநிலைகளில் இயக்கம் நிலைத்திருக்கும் போதும் மனிதன் அதனின்றும் தன்னைத் தனிமைப்படுத்திக் கொண்டு தியான நிலைபெற்றுவிட முடியும்.

இதற்கு முதற்கட்டமாகவே மௌனம், மௌனவிரதம் என்பன சைவசமயத்தில் காணப்படுகின்றன. சள சளவென்று பேசுகிறவன் எவ்வளவு பெரிய கெட்டிக்காரனாக இருந்தாலும் சொற்பொழி வாளனாக இருந்தாலும் தன் பலவீனத்தைக் காட்டிக் கொள்கிறான். மௌனி முட்டாளாக இருந்தாலும் பலசாலியாகக் காணப்படுகிறான். “சம்மா இருப்பதே சகம்” என்றார்கள். பேசாமல் இருப்பது பெரும் திறமை. பேசும் திறமையை விட அது மிகப்பெரியது. அதனால்தான் ஞானிகளும் பெரியமேதகளும் குறிப்பிட்ட சில காலங்களில் மௌனவிரதம் அனுஷ்டிக்கிறார்கள். சைவசமய வேதங்களும் உபநிஷதங்களும் இந்தப் பேருண்மையினையே பலமாகக் கோஷிக்கின்றன.

சிந்திக்கச் சொல்லுகிறது சைவசமயம். மூடநம்பிக்கைகளின் இருப்பிடமே சைவசமயம்தான் என்பது மூடர்களின் வாதம். மூடப்பழக்க வழக்கங்களுக்கும் சைவசமயத்திற்கும் வெகுதூரம். எந்த ஒரு சமயமும் மனிதர்களின் அனுஷ்டானத்துக்கு வரும்போது மக்களின் அறியாமையினாலும், மதத்தைப் பிழைப்பு உபாயமாகக் கருதுவோரின் சுயநலத்தாலும் மூடநம்பிக்கைகள் மண்டி விடுவதைப்போல அநாதியான சைவசமயத்திலும் மூடநம்பிக்கைகள் மிகுந்து போயின. விஞ்ஞான அறிவை வித்தைக்காரர்கள் மக்களை ஏமாற்றச் சில சமயங்களில் பயன்படுத்துவதைப் போல எமது சமயத்தையும் சில வித்தைக்காரர்கள் மக்களை ஏமாற்றப் பயன்படுத்தியிருக்கிறார்கள்.

ஓருபொழுதும் வாழ்வது அறியார் கருதுப்
கோடியும் அல்ல பல.

ஒரு நோடிப் பொழுதேனும் தம் உடம்பொடு கூடி இருத்தலை உறுதியாக அறிய முடியாத மாந்தர், கோடி மட்டுமென்று, அதற்கு மேலும் பல எண்ணம் கொள்வர். (மனக்கோட்டை கட்டுவர்)

உலகின் பல நாடுகளில் வாள்முனையில் ஏனைய சமயங்கள் நிறுவப்பட்டிருக்கின்றன. வாள் முனையை நம்பி சைவசமயம் வாழ்ந்த தில்லை. வாதத்திறமையினை நம்பியே அது வரலாற்றுப் பயணத்தை நடத்தி இருக்கிறது. சொல்லப் போனால் உலகெங்கும் வாழ்கின்ற மக்கள் இந்த விஞ்ஞான யுகத்தில் அமைதிதேடி அலையும்போது சைவசமயம் உபதேசித்துள்ள தியானாநிலைக்கும் மேலான நிலைக்குத் தஞ்ச மடைந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்ற செய்தி சைவசமயத்தின் செல்வாக்கைக் காட்டுகின்றது.

“வாழ்க்கை என்பது ரசிக்க வேண்டிய ஒன்று. தான், அனுபவிக்க வேண்டிய ஒன்றுதான்” என்று உணர்த்தும் சைவசமயம், அந்த வாழ்க்கையின் ஆசாபாசங்களுக்கு அடிமையாகி, கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலம் என்று வாழ்வதை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. இயற்கை விதிகளுக்கு முரண் படாத கோட்பாடுகளைக் கொண்ட சைவசமயம் செம்மையான வாழ்க்கைக்கு அடிப்படைகள் இல்லை என்பதையும் தெள்ளத்தெளிவாகச் சுட்டிக் காட்டியிருக்கின்றது.

அறிவின் ஆதாரத்தில் நடைபெறுவது பிரார்த்தனை. முடநம்பிக்கைக்கும் இதற்கும் எந்தத் தொடர்புமில்லை. நமக்குள்ளேயே உறையும் ஆண்டவனைத் தேடிக் கண்டுபிடித்துத் தரிசிக்கும் முயற்சியே பிரார்த்தனை என்பதை அறியவேண்டும். உலகை நேசிக்க வேண்டுமானால் நம்மை நாமே நேசிப்பது முதல்படி. நம்முடைய ஆற்றல் வளரும்போது அதனால் நமக்கும் பயன் ஏற்படுகிறது. மற்றவர்களுக்கும் பயன் ஏற்படுகிறது.

“வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும் தெய்வத்துள் வைக்கப்படுவர்”
என்றார் திருவள்ளுவர்.

வாழ்வாங்கு வாழும் வழியைப் பிரார்த்தனை நமக்குக் கற்றுக் கொடுக்கின்றது. நம்முடைய

சீருவாசகம்

ஆடு கின்றலை கூத்துடை
யான்கழற் கண்பிலை என்புருகிப்
பாடு கின்றலை பதைப்பதும்
செய்கிலை பணிகிலை பாதமலர்
சூடு கின்றிலை சூட்டுகின்
றதுமிலை துணையிலி பிணநெஞ்சே
தேடு கின்றிலை தெருவுதோ ரலறிலை
செய்வதொன் றறியேனே.

பேசப்பட்டேன் நின்னடி யாரில் திருநீரே
ழூசப்பட்டேன் ழுதல ராவுன் அடியானென்
ஷேசப் பட்டேன் இனிப்படு கின்ற தமையாதால்
ஆசைப்பட்ட டேன் ஆப்பட் டேனூன் அடியேனே.

நலனுக்காக வளர்ச்சிக்காகப் பிரார்த்தனை செய்வது ஒருவகை. பிறருடைய நன்மைக்காகப் பிரார்த்தனை செய்வது மற்றொரு வகை. இவை யிரண்டுமே நல்ல பலனைக் கொடுக்கும்.

நம்மிடம், மற்றவர்களுக்குக் கொடுக்க ஒன்றும் இல்லாத போதும்கூடப் பிரார்த்தனை செய்ய முடியும். ஏனெனில் பொருளைத் தருவதை விடப் பிரார்த்தனை செய்வது மிகவும் உயர்வானது, தூய்மையானது, எதிர்பார்ப்பு இல்லாதது.

பிறருக்காகப் பிரார்த்தனை செய்யும்பொழுது அங்கே சுயநலம் இருக்க முடியாது. பிறருக்கு உதவும் இதயம் பெரியது. அதுவே நமக்கும் பிறருக்கும் நல்ல பலன்களை தேடிக் கொண்டு வந்து தரும்.

அதனால்தான் விவேகானந்தர் கூறினார்; “யாருடைய இதயம் பிறருக்காகப் பிரார்த்தனை செய்கிறதோ அவரையே நான் மகாத்மா என்பேன்” என்றார்.

அன்பாக, கருணையாக, இரக்கமாக அளவு கடந்த ஈடுபாட்டுடன் செய்யும் பிரார்த்தனை நல்ல முடிவு கொண்டதாக நன்மை தரக்கூடியதாக

Innumerable millions of thoughts occupy the mind of (the unwise), who know not that they shall live another moment.

அமையும். பிரார்த்தனையின் பேராற்றலையும் சைவசமயத்தின் சிறப்பையும் புரிந்து சிறப்புற வாழவேண்டும்.

இவ்வாறான சிறப்புமிக்க சைவசமயமானது அந்தத் தலையிடுத்துக்கிணங்றது.

“அறும் எனப்பட்டதே இல்லாழ்க்கை அதும் பிற்க பழிப்பதில்லையாயின் நன்று”.

எனக்கூறுகின்றது.

இல்லந்துக்குரிய அறமாக வாழ்க்கைத்து ணையோடு இணைந்து இல்லத்தில் இருந்து கொண்டு பழிபாவத்திற்கு அஞ்சிப் பொருளை ஈட்டி, ஈட்டிய பொருளைத் தனக்கு மட்டும் பயன் படுத்தாது, ஏனையோர் வாழ்க்கைக்கும் பயனுடையதாக்கி எண்ணம், செயல் என்பவற்றாலும் மற்ற யவர்களுக்கு உதவி, அறவழியில் வாழ்வதே வாழ்வின் முக்கிய ஒழுக்கமாகும் என்கிறது திருக்குறள்.

சாதாரணமான உலகியல் வாழ்க்கையில் நிம்மதியையும், சுகத்தையும், சந்தோஷத்தையும் வழங்குவது வதிலிடமாகிய வீடு ஆகும். இதே போன்று அறவழியில், நேரியவழியில் பொருள் களை ஈட்டி இன்பத்தைப் பேணி உலகியல் வாழ்க்கையில் வாழ்ந்தவன், அவற்றையெல்லாம் விடுத்து இறுதியிலே சென்றடைகின்ற இடம் இறைத்துவம் என்ற வீடு ஆகும்.

சைவசமயம், வாழ்க்கையைப் பொய்மை என்று கூறுவதுமில்லை. வெறுத்து ஒதுக்குவது மில்லை; ஒதுங்குவதுமில்லை. சைவசமயவாழ்வு, வாழ்வாங்குவாழ வலியுறுத்துவதேயாம். சைவசமயத்தின் கொள்கை, நெறி, செயல் போன்றவை மட்டுமே பயன்தருவனவல்ல. சிந்தனை இன்றிய மையாதது. செயல்களின் நோக்கமே அளவைக் குரியது. வாழ்வுக்கும் உரியது. சமயம் இயற்கை யோடிசைந்தது. அது இல்லற வாழ்க்கைதான்

சிறுவாசகம்

கண்க எரண்டும் அவன் கழல்
கண்டு களிப்பன ஆகாதே
காரிகை யார்கள் தம் வாழ்விலென்
வாழ்வ கடைப்படும் ஆகாதே
மண்களில் வந்து பிறந்திடு
மாறு மறந்திடும் ஆகாதே
மாலறி யாமலர்ப் பாதம்
இரண்டும் வணங்குதும் ஆகாதே
பண்களி கூர்தரு பாடலோ
பாடல் பயின்றிடு மாகாதே
பாண்டினன் னாடுடை யர்ன்படை
ஆட்சிகள் பாடுதும் ஆகாதே
விண்களி கூர்வதோர் வேதகம்
வந்து வெளிப்படு மாகாதே
மீன்வலை வீசிய கானவன்
வந்து வெளிப்படு மாயிடலே.

உயர்ந்தது என்று பறைசாற்றுவதில்லை. எந்த வாழ்க்கையாயினும் நெறிமுறைகளிற் சிறந்து வாழ்வோராயின் இன்புறுவர் என்பதே சைவசமயக் கொள்கை. எந்நெறியில் நின்றாலும் எத்தொழிலைச் செய்தாலும் சிந்தனையும் செயலும் சிறந்திருக்கு மானால் சிறப்புடையதேயாம். செம்பொருள் காணத் துணை செய்வதேயாம். இந்நெறிமுறை வாழ்வே வள்ளுவர் காட்டும் “வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்தல்” என்பதும், அது “வானுறையும் தெய்வத் துள் வைக்கப்படும்” என்பதும் ஆகும். எந்தவகை வாழ்க்கையாயினும் துய்ப்பித்தல் குறிக்கோளாக இருக்கவேண்டும். இன்ப அன்பினைத் துய்த்து இன்புறுதலே வீடு!

“மனமாற்றத்தை தரவல்லது உயிருள்ள
உணர்வுள்ள சைவசமய நெறி
ஒன்றேயாகும்”

குழ்பை தனித்துவழியும் புள்பதந் தற்றே
உடம்பொடு உயிர்கை நட்பு.

உடம்பொடு உயிருக்கு உள்ள உறவு, (முன்பு தனித்து வேறாகமல் உடனிருந்த) முட்டைக்கூடு (பின்பு பிரிந்து) தனித்துக் கிடக்க, அதனுள் இருந்த பறவைக் குஞ்சு (வெளிவந்து) பறந்து சென்றாற் போன்றது.

சிந்திப்போம் திருவாசகத்தை

மாணிக்க வாசகர்க்கும் மகிழ்ப் பரஞ்சுந்தரர்க்கும் ஆணிப் பொன் திருமூலர்க்கும் அறுபத்து மூவர்க்கும் பேணிக்கொள் பெரியோர்க்கும் பேற்றுள் சிவனேயுன்னுள் தோணக் கண்ணுந்து நூகலிங்கக்கரைத் தொழுவாய் நெஞ்சே.

- நெஞ்சறிவிளாக்கம்

மேலாந்தரமுடைய நூல்களுட் திருவாசகமும் ஒன்றென நுண்மாண் நுழைபுலம் உடையோர் கூறிப் போந்தனர். அப்படியான பக்திப் பனுவல் மாணிக்கர்க்கு முன்னும் இல்லை, பின்னுமில்லை. (வெள்ளையன் பாராட்டி, வேண்டிய நூலாக்கினார் திருவாசகத்தை.) ஒரு புனிதமான மனங்கூக் கத்தை ஏற்படுத்துவது இப்பக்திக்கோவை ஒன்றிற்கே உரியது. தலைவன் தலைவியை விட்டுப் பிரிந்த பின் ஏற்படும் இரங்கல் நிலையில் இப் பாகரங்கள் எழுந்தன. தலைவனான திருப்பெருந்துறை வாழ் பதி தன்னைத் தனியே விட்டு, ஏனைய அடியாருடன் சென்ற பிரிவாற்றாமையை நினைந்துகூகிய பாடல்கள் ஆனமையாற், சஹ்ருதயம் வாய்ந்த படிப்போரையும் அப்பனுவல் உருக்குகிறது.

உள்ள மலமுன்றும் மாய உருபெருந்தேன்
வெள்ளந் தருபரியின் மேல்வந்த - வள்ளல்
மருவும் பெருந்துறையை வாழ்த்து மின்கள் வாழ்த்தக்
கருவும் கெடும் பிறவிக்காடு.

- பண்டாயநான்மறை-2

இப்பாவனையில் எழுந்த இன்னோர் நூல் திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார். பாவை பாடிய திருவாயாற் கோவை பாடுவித்தவன் சிவன். இரட்டைக்குழவிகள் போன்றவை இப்பக்குவ நூல்கள். இன்று சீண்டுவார் ஒருசிலரே. வெறுமனே பேரோவில் அடுக்கி வைப்பனவல்ல இவை.

நிலையாமை பற்றி நினைவு கூரப்பண்ணி

முகவே. பரமநாதன்

நிலையான விடுதலை காணும்படி திருவாசகம் பேசுகிறது. இந்திலைப்பாடிடிருந்தாற்றான் வாழ்க்கை நீரோட்டம் செவ்வியறும். சுகாதாரமான சுகந்த; சுதந்தர வாழ்வமைதிகள் அமைக்க இவ்வுள்ளூ ஸ்ரீவு சுமை தாங்கி போலாம்.

மொய்ப்பால் நாம்பு கயிறாக

முளைன்புதோல் போர்த்த
குப்பா யம்புக் கிருக்க கில்லேன்
கூவிக் கொள்ளாய் கோவேயோ
எப்பா லவர்க்கும் அப்பாலாம்
என் ஆரமு தேயோ
அப்பா காண ஆசைப் பட்டேன்
கண்டாய் அம்மானே.

ஆசைப்பத்து-2

சீவார்ந் தீமொய்த் தழுக்கொடு திரியுங்
சிறுகுடில் இதுசிதையக்
கூவாய் கோவே கூத்தா காத்தாட்
கொள்ளங் குருமணியே
தேவா தேவர்க் கரியானே சிவனே
சிறிதென் முக நோக்கி
ஆவா வென்ன ஆசைப் பட்டேன்
கண்டாய் அம்மானே.

மேலது-3

மிடைந் தெலும்பூத்தை மிக்கமுக் கூறல்
வீறிலி நடைக் கூடம்
தொடர்ந்தெனை நலியத் துயருறு கின்றேன்
சோத்தம் எம் பெருமானே
உடைந்துநெந் துருகி உன்னொளி நோக்கி
உன்திரு மலர்ப்பாதம்
அடைந்து நின்றிடுவான் ஆசைப்பட்டேன்
கண்டாய் அம்மானே.

மேலது-4

The love of the soul to the body is like (the love of) a bird to its egg which it flies away from and leaves empty.

அளிபுண் ணகத்துப் புறந்தோல் முடி
அடியே னுடையாக்கை
புளியம் பழமொத் திருந்தேன் இருந்தும்
விடையாய் பொடி ஆட
எளிவந் தென்னை ஆண்டு கொண்ட
என்னா ரமுதேயோ
அளியன் என்ன ஆசைப்பட்டேன்
கண்பாய் அம்மானே.

மேலது-5

ஆசையறாய் பாசம் விடாய் (சிவயோகசாரம்),
ஆசையறுமின் ஆசையறுமின் சுனோ டாயினும்
(திருமந்திரம்), ஆசைக்கோரளவில்லை (தாயுமா
னார்) எனப் பலப்படப் பேசினும் ஆசையற்ற
ஆசையோன்று இப்பத்திலே தெள்ளித் தெளிக்
கின்றது. பிரபஞ்சத்தையும் கடந்து; பெரும்பெருமாற்
கடிமைப்படுமாசை தீங்கில்லாததே.

பொத்தை ஊன் கவர் புழுப்பொதிந் துஞ்சத்துசும்
பொழுகிய பொய்க்கூரை
இத்தை மெய்யெனக் கருதிநின்று இடர்க்கடற்
சுழித்தலைப் படுவேனை
முத்து மாமணி மாணிக்க வயிரத்த
பவளத்தின் முழுச்சோதி
அத்தன் ஆண்டு தன் அடியரிற் கூட்டிய
அதிசயம் கண்பாமே.

அதிசயப்பத்து-7

இருள்தி ணிந்தெழுந் திட்டதோர் வல்வினைச்
சிறுகுடில் இது இத்தைப்
பொருளொ ணக்களித் தருநர் கத்திடை
விழுப்புகு கின்றேனைத்
தெருஞும் மும்மதில் நொடிவரை யிடிதரச்
சினப்பதத் தொடு செந்தீ
அருஞும் மெய்ந்நெறி பொய்ந்நெறி நீக்கிய
அதிசயம் கண்பாமே.

மேலது-10

புழுவினாந்பொதிந் திடுகுரம்பையிற்
பொய்தனையோ மித்திடும்
எழில்கொள் சோதியெம் சுன் எம்பிரான்
என்னுடையப்பன் என்றென்று
தொழுத கையின ராகித் தூய்மலர்க்
கண்கள் நீர்மல்குந் தொண்டர்க்கு
வழுவிலா மலர்ச் சேவடிக்கண்நும்
சென்னி மன்னி மலருமே.

- சென்னிப்பத்து-8

பட்டினத்தார், அருணகிரியார் வாக்கில் இவ்
வூன் பொதியுடம்பு பற்றிய அச்சுறுத்தல் நிறையப்
பேசப்பட்டிருப்பதைப் படிப்போர் காண்பர். எனவே
இவ்வுடம்பை வைத்துக் கொண்டுதான் உயிர்க்கு
உய்தி தேடவேண்டும்; அழியுமடம்பும், அழியா
உயிரும் சேர்ந்து வாழ்வு. இந்நிலையில் நல்லாங்
கும்; பொல்லாங்கும் மனித உடனபிறப்புக்கள்.
செய்தவாற்றிராயினும் அல்லது செய்யாதீர் என்ற
நியமம் சீரிய கோட்பாடாகும். உடம்பை வளர்த்
தேன் உயிர் வளர்த்தேனே யென்ற வாக்குகள்
சிந்திக்கற்பாலன.

எனவே நாம் என்ன செய்ய வேண்டும். எப்பாடி
நம்மை வழிநடத்த வேண்டு மென்பதைத் திரு
வாசக வாயிலாகக் கேட்போம்.

சேரக் கருதிச் சிந்தனையைத்
திருந்த வைத்துச் சிந்திமின்
போரிற் பொலியும் வேற்கண்ணாள்
பங்கன் புயங்கன் அருளமுதம்
ஆருப் பருகி ஆராத
ஆர்வங் கூர அமுந்துவீர்
போரப் புரிமின் சிவன் கழற்கே
பொய்யிற் கிடந்து புரளாதே.

யாத்திரைப்பத்து-9

உறங்குவது போவும் சாக்காடு உறங்க
வீரிப்பது போவும் பிறப்பு.

இறப்பு என்பது உறங்குவதைப் போன்றது. பிறப்பு என்பது உறங்கினவன் திரும்ப விழிப்பதைப்
போன்றது.

வேல்போன்ற கண்களையடைய உமாதேவி யின் பாகனும், பாம்பையணிந்தவனுமாகிய சிவ னது, திருவருளமுத்தை, நிறையப்பருகி, தணி யாத ஆசைமிக மூழ்கியிருப்பவர்களே? பொய்யான வாழ்விலே கிடந்து புராமல் சிவபிரானது பாதங் களையடைய விரும்புங்கள். எனவே அதனை யடைய எண்ணிச் சித்தத்தை - சிந்தனையைப் புனிதமாக வைத்துக் கொண்டு இடைவிடாமற் சதா அவனையே நினையுங்கள் என்பது திருவாத வூரின் திருவாக்காகும்.

இவ்வண்ணம் உயர்ந்த திருவாசகத்தில் மிக்க ஈடுபாடுடைய அன்பரொருவர் - திருவாசகம் பற்றியோர் நூல் எழுதித் தரும்படி இப்பாவியைக் கேட்டார்கள். கூண்டுக்கிளியை வென்று, தர்மப் பொறிக்குள்ளகப்பட்ட எலிபோற் சிறைப்பட்ட என்னைச் சுற்றி இரு சிறைக்கோடுகளும் கிழித்தார்கள். ஒன்று எல்லாரும் விளங்கக்கூடிய இலகு தமிழில் எழுதவேண்டும். மற்றையது ஒரே பார் வையில் (படிப்பவர்) திருவாசகம் முழுவதையும் நியக் கூடியதாய் அமையவேண்டும். இறக்கை வெட்டிய கிளியானேன் நான். கன்டா வாழ்வு கசந்து போனாலும் கை கொடுக்கும் திருவாசகம். திருவாய் மொழி கசக்கவேயில்லை. அந்த வெற் றிலைச் சாற்றைச் சப்பிச்சப்பி, எழுதி எழுதி. பேசிப் பேசி என் மனக்கவலைக்கு ஒத்தனை கொடுக்கும் வேளை இறுதிக்கட்டளை இடப்பட்டதும்; இறைவன் தண்டனையே கொல்லவல்ல கொல்லவல்ல, பொல்லாக்குணம் கொடுத்தான். எழுத்தாளனின் எழுத்தோட்டத்தின் மொழி நயத் துக்கு ஓர் தடைக்கல், பொருளுக்கோர் வேலி, என்னாலியலாத்திற முரைத்தேன். அழுங்கு போல வர் விடுவதாயில்லைத் தொடர்கிறேன்.

சிறைக்கணே புனல் நிலவிய வயல்குழ் திருப் பெருந்துறை மேவிய சிவனே யென்பாடிய சுவாமிகள் - சிறை பெருநீர் போற்சிந்தை வாய்ப்

பாயும் பெருந்துறையுறை சிவனேயெனப் பாடிய பகுதிகள் என் மனதில் மின்னிப் பொலிந்தன. நாயக மவனேயென்று நாயும் துணிந்தேன். கரு தேவரை முன்னி, நடராசனை வன்னி, இல்லற ஞானி சோதியகாவை வணங்கித் துவங்கினேன். குல தெய்வம் வழிகாட்டினான்.

எனவே அடியேனிது நாள் வரை எழுதிய நூல்களின் தரத்தை இது முற்று முழுக்க எட்டிப் பிடியாவிட்டனும் எங்கோர் இடத்தைத் தொட்டாற் போதும் என்ற மனக்கடுபும் உண்டு. மனிவாசகர், அவர் தந்த வாசகம், அதன் வாச்சியைப் பொருள் மிகமிக உயர்ந்தன. எனவே அந்த முச்சக்தியும், இஃது ஒரு சாரமான நூலாக அமையச் செய்யும் என்ற நினைப்பு, எனக்கு ஊன்றுகோலாகும்.

திருவாசகப் பெருநாலை நுகர இச்சிறுநூல் ஒரு தொண்டுகோலாக அமைந்தாற் போதும்; பூர் ணத் தொட்டியுள் வாழலாம். இந்நாற் குறைபாட் டிற்கு அடியேனே உரிமைக்காரன். உயர்வுக்கு என்ன வழிப்படுத்திய குருதேவர் திருவாசக சுவாமிகள் சபாரத்தின அடிகளே சொந்தக்காரர்.

நன்றி!

மலங்கினேன் கண்ணின் நீரை மாற்றி
மலங்கெ டுத்த பெருந்துறை
விலங்கி னென்வினைக் கேட்னேன் இனி
மேல்வி ளைவத ஸ்திலேன்
இலங்கு கின்றுநின் சேவடிகள்
இரண்டும் வைப்பிடமின்றியே
கலங்கி னேன்கலங் காமலேவந்து
காட்டினாய் கழுக்குன்றிலே.

திருக்கழக்குன்றப் பதிகம்
திருவாசகம்

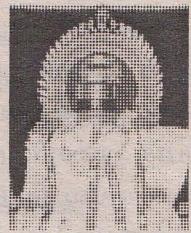
தமிழ்விடு தூதுற் சைவம்

“இருந்தமிழே உன்னால் இருந்தேன் இமையோர் விருந்து அமிழ்தம் என்றாலும் வேண்டேன்.”

கண்ணி 151 தமிழ்விடு தூது

தமிழிலே நிறையத் தூதுப் பிரபந்தங்கள் இறைந்து கிடக்கின்றன. தொண்ணுற்றாறு வகைப் பிரபந்தங்கள், இப்போ நூற்றிருபது வகையென ஆய்வுகள் கூறுகின்றன. சமயம் சார்ந்த இலக்கியங்களிலும் பேரிலக்கியங்கள், சிற்றிலக்கியங்களிலும் சங்க இலக்கியங்களிலும் ஆங்காங்கே தூதுச் சம்பவங்கள் அமைந்துள்ளன. தமயந்தி அன்னத் தைத் தூதாத் அனுப்பினாள். இராமாயணத்தில் அங்கதன் தூது, அனுமன் தூது, பாரதத்தில் உலாகன் தூது, கிருஷ்ணன் தூது, கந்தபுராணத்தில் வீரவாகு தேவர் தூது பிரபஸ்யமானவை. சுந்தரர் பரவையாரிடம் இறைவனையே தூதாக அனுப்பினார். இதை அருணகிரியார் “பரவை மனையீலிலன்று ஒருபொழுது தூது சென்ற பரம னருளால் வளர்ந்த குமரேசா” என்று பாடியுள்ளார். தாயுமானார் அதைச் சுந்தரர் தமிழுக்காகவே இறைவன் தூது சென்றார் எனக் குறிப்பிடுகின்றார். தமிழ்விடு தூது என்னும் இப்பிரபந்தம் வழக் கமான அன்னம், மயில், கிளி, வண்டு, பூவை, தோழி, குயில், தன்னெஞ்சம், தென்றல், தாமரை, நெல், துகில், குவளை, சன்பம், புரோ, பிச்சிப்பு என்பவற்றையும் கடந்து தமிழைத்தூதாக அனுப்புகிறது. கடந்த சதாப்த, என்பதுகளில் வல்லிபுரம் ஆழ்வார் சவாமி கருடன்விடு தூது என்னும் பிரபந்தம் நம்மண்ணில் வெளியாகியுள்ளது. கலி வெண்பாவினாலே தான் தூதுப்பிரபந்தம் பாடுவது மரபு. கருடன்விடு தூது வெண்பா யாப்பினால் பாடப்பட்டது. தமிழ்விடு தூது மதுரைச் சொக்க நாதர் பேரிற் பாடப்பட்டது; இது யாராற் பாடப்பட்டது என்பது தெரியவில்லை. இது முதன் முதலாக உ...வே. சவாமிநாத ஜயர் அவர்களால் நூலாக்கம் செய்யப்பட்டது. இச்சிற்றிலக்கியத்திற் தமிழ் உணர்வும், சைவசமய வீச்சும் நிறைந்து வழி

குநாதன்

கின்றன. மதுரைச் சோமசுந்தரர் சந்நிதியில் பஞ்சபுராணம் ஒதும் நிகழ்வு இதிலே அமைந்துள்ளதால் நூலாசிரியர் காலம் அந்தமரபுக்குப் பிந்தியது எனக்கணிக்கலாம். “மூவர்கவியே முதலாம் கவிஜூந்தும் மூவராய் நின்றார் தம்முன் ஓதி”. - கண்ணி 247

மூவர் கவி தேவாரம் (அப்பர், சுந்தரர், சம்பந்தர் பாடியவை) இதோடு திருவாசகம், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, பெரியபுராணம் ஆகியவை ஐந்தும் பஞ்சபுராணங்கள் இறைவன் சந்திதியில் ஒதுவது இன்றும் பெருவழக்காகும். இதற்காக ஒதுவா மூர்த்திகளைத் தமிழ்நாட்டிலே ஆலயங்தோறும் நியாயித்திருக்கிறார்கள். இந்தத் தூதுப் பிரபந்தம் தமிழையே ஊடகமாகக் கொண்டாலும் தமிழையே தூதாக மேற்கொண்டுள்ளமை கவனித்தற்குரியது. இத்தமிழிலே இன்றும் செய்யுள்மரபு பேணப்படுகிறது. இத்தமிழ்ப் பாட்டருமையைப் புலவர் வெகுநேரத்தியாகப் படம்பிடித்துக் காட்டியுள்ளார்.

“பஞ்சிப்பாநூலே பலர்நெருடாம்பாவே கண்டு எஞ்சி அழுக்கேநா இயற்கலேயே - விஞ்சுநிறம் தோயாத செந்தமிழே சொல்ளர் உமவர்அகம் தீயாது சொல்வினளையும் செய்யுளே - வீயாது ஒருகுலத்தும் வாராது உயிர்க்கு உயிராய் நின்றாய் வருகுலம் ஓர் ஜந்தாயும் வந்தாய் - இருந்லத்து.”

• கண்ணிகள் - 17, 18, 19

பஞ்ச - பஞ்சி என்பதன் தீரிபு. பருத்திப் பஞ்சில் இருந்து நூல் செய்யப்படும். இந்த நூலில் இருந்து புதவை நெய்யப்படும். (காந்தி கூடதக்களியில் நூல் நூற்றார்) புடைவைக்குக் கலை என்றும் பெயர். இத்தொழிப்பாட்டைப் - பாட்டோடு இணைத்துப் பாடியது முதற்கண்ணி. அடிக்கப்பட்ட மென்மையான பஞ்சில் இருந்து நூற்கப்படாத நூலே, நூல் - புத்தகம். பருத்தி நூலைப்போட்டு, கையால் திரித்து உடைசெய்வர். பாவோ பலரின்

புக்குகில் அமைந்தன்று கொல்லோ உடம்பினுள்
துச்சல் கிருந்த உயிர்க்கு.

(நூய்களுக்கு இடமாகிய) உடம்பில் நெடுகலும் ஒண்டிக் குடியிருந்து வந்த உயிருக்கு, நிலையாகப் புகுந்திருக்கும் வீடு இதுவரை அமையவில்லையோ.

கைபடாதது. துணி (கலை) கிழிந்து, அறுந்து, குறைந்து அழுக்கேறும். ஆனால் தமிழ்ப்பாட்டோ எவ்வித மாற்றமும் அடைந்து அழுக்கடையாத இயல்புடைய கலை - இலக்கியம் ஒரு கலை; பாடல்களின் தொடை, தொகுப்பு நூல் - இலக்கியம். இவ்வாறு கவிதை விழுமியத்தை வெகு சிறப்பாக எடுத்துச் சொன்ன கவிஞர் - புடை வைக்குச் சாயம் தோய்ப்பது முறை. ஆனாற் செந்தமிழோ நிறந் தோய்க்காத கலையாகும். இந்த இலக்கியக் கலை சொல்வோர் உழவர்களின் நாவிலெழும் சொற்களால் அமைவது. என்றும் அழியாதது உழவர், புலவர்கள். இவர்கள் செய்யும் பாடல்கள் மக்களின் மனதையே பண்படுத்துவன். என்றும் அழியாத நீ ஒரு குலத்திலும் பிறக்கவே இல்லை. என்றும் அழியாது உயிர்க்குயிராய் நிற்கின்றாய். ஆனால் - வெண்பா - ஆசிரியப்பா-கவிப்பா - வஞ்சிப்பா - மருட்பா என்பது நின் ஐந்து குலக்களாகும் எனத் தன் தாய் மொழியைப் போற்றுகின்றார் புலவர்.

மதுரைச் சொக்கநாதர் மீது, காதல் கொண்ட ஒருபெண் (காதலி) தலைவி - தன் காதற் பெருக்கைத் தலைவனுக்குத் தெரிவித்து - அப்பெருமானது சம்மத்தை அறிந்து வருமாறு - தமிழைத் தூதனுப்பியதாக இப்பனுவல் இயற்றப்பட்டுள்ளது. இதில் மொத்தம் 268 கண்ணிகளாகும். பாட்டுடைத் தலைவன் மதுரை (கூடல்)யில் எழுந்தருளியுள்ள சோமசுந்தரர் ஆகும். இறைவன் மேல் ஏற்படும் காதலுக்குப் பேரின்பக் காதல் என்று பெயர். இறைவனைத் தலைவனாகவோ - தலைவியாகவோ பாவித்துப் பாடும் பாவினத்துக்கு நாயகி நாயகி பாவம் என்று பெயர். இதுவே தெய்வீக்கக் காதல் ஆகும். தமிழில் எழுந்த திருமுறைகளிலும், ஆழ் வார்களின் அருளிச் செயல்களான நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தத்திலும் இப்பக்திநெறியான மதுராபாவம் நிறையவுண்டு. இதை அகத்துறை இலக்கியம் என்பர். திருப்புகழிலே பல பாடல்கள் இப்பாணியிலே நிறைய உண்டு. முருகன் மேற் காதல் கொண்ட ஒரு பெண் அவனுடைய கடப்ப மாலயைக் கேட்கும் களைசொட்டும் பாடல் இது.

“நீலங்கொள் மேகத்தின் மயிலமீதே நீவந்த வாழ்வைக் கண்டு - அதனாலே மாலகொண்ட பேதைக்குன் மணம்நாறும் மார்தங்கு தாரைத்தந்து - அருள்வாயே...”
- திருப்புகழ்

தார் - மாலை. தூதுப் பிரபந்தங்கள் பலவும் காதலனின் மாலையைக் கேட்பது ஒருமுறை. தமிழ்விடு தூதிலும் மாலையை வாங்கிவா என்று தலைவி தமிழுக்குக் கூறுகின்றாள்.

“ஒருதொடை வாங்கி உதவாயோ ஓர்சே விருது உடையார்க்கு நீ வேறா.” - கண்ணி 114

இதன் பொருள்:- அவ்விறைவன் இடமிருந்து எனக்கு ஒருதொடை (மாலை) வாங்கிவந்து உதவமாட்டோயோ? ஓப்பற்ற காளைக் கொடியை உடைய ஈசன் உடன் உனக்கு என்ன வேறுபாடு உள்ளது. (தொடை - யாப்புறுப்பு - மாலை, சேவிருது - காளைக்கொடி, சே - இடபம் - சிவன் வாகனம், தொகுக்கப்படுவது தொடை)

இந்நாலின் கடைசிக் கண்ணியிலே தலைவனோடு சேர்ந்து, கலந்து இன்ப சுகம் அனுபவிக்க விரும்புவதை - இறைவனிடம் - நான் சொன்னதாகச் சொல், ஒன்றும் தவறாமற்சொல் என்றும் தமிழை ஆராமையோடு அள்ளுறக் கேட்கின்றாள் தலைவி.

“தூறவாதே சேர்ந்து சுகாநந்தம் நல்க மறவாதே தூது சொல்லிவா.” - கண்ணி 268

இரு பெண்கள் சேர்ந்து இல்லறம் நடத்துவது இல்லை. ஒரு பெண்ணும் ஆணும் இணைந்துதான் இல்லறம் நடக்கும் என்பதைத் திருவருட்பயன்,

“இருவர் மடந்தையர்க் கென்பயனுண்டாம், உண்டாம் ஒருவன் ஒருத்தியுறின்” எனக் கூறுகின்றது.

சைவம் இல்லறம் பேணும் ஒரு சமயம். இரு ஆண்களோ, இரு பெண்களோ சேர நம் சமயம் இடமளிக்காது. இல்லற மார்க்கத்தோடு இயைந்து பேரின்பப் பெருவாழ்விலும் ஜீவாத்மாவும், பரமாத்மாவும் ஒன்று கலக்கும் நிலையையே பெரிதும் விளக்கிக்காட்டுகின்றது. இதுவே ஜக்கிய முத்தி யாகும். திருவாசகம் இது பற்றிப் பேசுகின்றது. “புலிப்புணர்வ தென்று கொலேர்” எனப் புணர்ச்சிப் பத்துப் பாடிய மணிவாசகர் திருக்கோவையாரும்

பாடினார். தாயுமான சுவாமிகள்கூட கிளியைத் தூதாக ஈசனிடம் அனுப்பி ஒன்றுபட விழைகின்றார்.

“ஆரும் அறியாமல் அந்தரங்கமாக வந்து சேரும்படி இறைக்குச் செப்பிவா பைங்கிலியே.”

இத்தூதுப் பிரபந்தத்திலே நூலாசிரியர் எடுத்தா ணம் தமிழ்நூற் பரப்பிற்கோ அளவில்லை. நால் வர்களின் பெருமையைப் பேசும்போது,

“மன்னும் மூவாண்டில் வடக்கையும் தென்கையும் அன்னை முலைப்பாலில் அறிந்தோரும் - முன்னாரே மூன்று விழியார் முன்முதலையுண்ட பின்னையைப் பின் ஈன்று தரச் சொல்லின் இசைத்தோரும் - தோன்று அயன்மால் தேடிமுடியா அடியைத் தேடாதே நல்லூரில் பாடி முடியாய்ப் படைத்தோரும் - நாடிமுடி மட்டோலைப் பூவளையார் வர்ந்து ஓலை சேர்த்து எழுதிப் பட்டோலை கொள்ளப் பகர்ந்தோரும்.”

- கண்ணிகள் 5, 6, 7, 8

எனப் பாடுகிறது பிரபந்தம். இக்கண்ணிகளில் முறையே சம்பந்தர், சுந்தரர், நாவுக்கரசர், மாணிக் கவாசகர் பெருமை பேசப்படுகிறது. இவ்வாறு அகத்தியரில் இருந்து பரஞ்சோதியார்வரை பலர் வலம்வருகிறார்கள். ஏன் உன்னைத் தெரிந்து தூதுவனாக அனுப்புகிறேன் எனத் தமிழ்மொழிக் குக் கூறுமாற்றால் அமைந்த பாட்டிகளில் அன் னம், வண்டு, மான், குயில், மனம் என்பவற்றை ஏன் அனுப்பவில்லை என்பதையும் விளக்குகின்றார் அக்கவிஞர்.

“பெண்கள் எல்லாம் வாழுப் பிறந்தமையால் என்மனத்தில் புண்கள் எல்லாம் ஆழுப் புரிகண்டாய் - ஒன்று கமலத்து அன்னம் தலைவிடுப்பேன் அன்னந்தான் அங்கு அவரை இன்னம்தான் கண்டு அறியாது என்பதே - மன்னந்தாய் அப்பால் ஓர்வன்டை அனுப்பின் அவர் காமம் செப்பாதே என்றால் திகைக்குமே - தப்பாது மானைப்போய்த் தூது சொல்லிவா என்பேன் வல்லியப்பூந் தானைப் பரமர் பால் சாராதே - ஏனைப் பூந் கோகிலத்தை நான் விடுப்பேன் கோகிலமும் காக்கையினம் ஆகி வலியானுக்கு அஞ்சுமே - ஆகையினால் இந்த மனத்தைத் தூதாய் இரு என்பேன் இம்மனமும் அந்தமனோதீதர்பால் அண்டாதே - எந்தவிதம் என்று என்று இரங்கினேன் என் கவலை எல்லாம் பொன் குன்று அணையாய் உன்னுடனே கூறுவேன்.”

- கண்ணிகள் 106-112

ஆம், அன்னத்தைத் தூதனுப்ப எண்ணினேன். ஆனாற் பிரமனாகிய அன்னம் அந்த ஈசனை இன் நுழே கண்டறியவில்லை என்கின்றனர். என்

தந்தையே! ஒரு வண்டினைத் தூதாக அனுப்பலாம் என்றால், முன்னொரு காலத்தில் தருமிக்காக “கொங்குதேர் வாழ்க்கை அஞ்சிறைத்தும்பி காமங்க் செப்பாது கண்டது மொழிமோ” என்று குறுந்தொகைப் பாட்டொன்றிற் பாடியது போல - அவர் காமங்க் செப்பாதே என்றாற் திகைத்து நிற்குமே! மானை விட்டாலும் (வல்லியம்) புலித்தோலை (பூந்தானை - அழகிய உடை) உடுத்த சிவனைக் கண்டு மான் போகப் பயப்படுமே. குயிலைத்தூதாக அனுப்பினாலும் - வலியான் என்னும் கரிக்குருவி சிவனோடு அருகில் இருப்பதைக் கண்டு நடுங்கும். எனவே என் மனதை விட்டாலும் - சொக்கநூதரோ, மனோதீர்-மனதிற்கும் எட்டாதவர். எனவே என் மனக்கவலைகளை உன்னிடமே கூறுகின்றேன் எனக் காதற் தலைவி கூறுவதாகப் புலவர் பேசும் கருத்தோவியம் தான் இத்தமிழ்விடு தூது என்னும் பிரபந்தம்.

மதுரைச் சோமசுந்தரேசரின் திருமுடிப் பெருமையைப் பேசும்போது, பிட்டுக்கு மன் சமந்தது பண்ணிறைந்த பாடல்களாம் தில்ய திருவாசகத் தைக் கேட்டு அனுபவிக்கத்தான் என் கருத்தைக் கண்ணியிலே படரவிடுகின்றார் இதன் ஆசிரியர். “பண்கமந்த பாட்டினுக்கும் பாவை தந்த பிட்டினுக்கும் மண்கமந்த சோதிமணி முடியும்.” - கண்ணி 229

திருவாசகத்திற் பண்கமந்த பாடல் பற்றி - திருவம்மானையில் வருவது கவனத்துக்குரியது. தெளிந்த நற்பண்புகளை உடைய மாணிக்கவாச கரின் பாடல்கள் இசையுடன் இணைந்த பாடல் களாகவும் திகழ்கின்றன. சுவாமிகள் பிட்டுண்ட வரலாற்றையும் பிட்டு (உதரம்) வயிற்றின் பசி தீர்த்தமையும் பின்வரும் அடிகளிற் பாடுகிறார். “தொண்டுபெடு வந்து சொரிந்திடும் பிட்டு அள்ளி அள்ளி உண்டு பசிதீர்ந்த உதரமும்.” - கண்ணி 222

எனவே மணிவாசகரைப் புலவர் வாதவூர் ஆளி எனப் போற்றுகின்றார்.

“ஒங்குபுகழ் மூவர் ஒருபா. தும் ஆங்கு அவை சொல்வாத வூராளி சொல்லும்.” - கண்ணி 50

மூவர் - அப்பர், சுந்தரர், சம்பந்தர். ஆளி - சிங்கம். திருவாதவூர் பாடியது திருவாசகம். ஒருமா ஒருபா. து - பதிகம்.

இவ்வாறு தமிழும் சைவமும் பள்ச்சிடும் தமிழ்விடு தூது சைவசமயிகளின் கருவூலமாய்த் திகழ்கிறது. சமய உணர்வு ஏத்தும் இதையும் படிப்போம்.

“தாழ் பாயலாளரை நீதானே தொடர்ந்தாயோ குழ் பாயோடு உன்னைத் தொடர்ந்தாரே.”

- தமிழ்விடு தூது 93

கைவசித்தாந்தம் பயிலவோம்

சிவப்பிரகாசம்

இந்நிலையில் ஜந்துசத்தம் ஏழ்சத்தா சத்தம் எண்முன்றும் அசுத்தமெனும் இவைமுப்பத் தாறாம் மன்னியத்த துவங்களிடை மயங்கினெடுஞ் துயர்தாம்

மருவும்உரு நிலையழிய வரும்பொழுது வரியார் பன்னகம்அண் டச்சுகளவு படர்வகையே முன்னம்

பகரவரும் கலாதிநிலை பரவியகுக் குமமாம் தன்உருவில் அணைந்துபயன் அருந்திஅரன் அருளால் தரையிடை வருமென்று சாற்றும் நாலே. 46

இ-ன்: இந்நிலையில் - இவ்வாறு தத்துவங்கள் தோன்றிய முறையிலே, ஜந்து சத்தம் - நாதம் முதல் சுத்தவித்தை ஈறாகிய ஜந்தும் சுத்தத்த துவம், ஏழ் சுத்தாசத்தம் - கலை முதலிய வித்தியா தத்துவங்கள் ஏழும் சுத்தாசத்த தத்துவம், எண்முன்றும் அசுத்தம் - பிரகிருதி முதல் பிருதுவி ஈறாகிய ஆன்ம தத்துவம் இருபத்து நான்கும் அசுத்த தத்துவம், எனும் இவை முப்பத்து ஆறாம் - என்று சொல்லப்படும் இவற்றின் தொகை முப்பத்தாறாகும், மன்னிய தத்துவங்களிடை மயங்கி - இங்ஙனம் பொருந்திய தத்துவங்களின் வழியிலே மயங்கி, தாம் நெடும் துயர் மருவும்-உயிர்களாவை பெருந் துன்பத்தை அனுபவிக்கும், உருநிலை அழியவரும் பொழுது - சர்ரமானது நிலைகுலைய வரும்போது, வரியார் பன்னகம் அண்டசம் கனவு படர்வகையே - வரி பொருந்திய பாம்பு தோலுரித்துச் செல்வது போலவும் முட்டையிற் பிறப்பன அதைவிட்டுச் செல்வது போல வும் கனவில் அறிவு வேறுபட்டாற் போலவும், முன்னம் பகரவரும் கலாதிநிலை பரவிய சூக்குமமாம் தன் உருவில் அணைந்து - அசுத்தமாயா தத்துவங்களின் பிரவிருத்திக் கிரமத்தில் முதலிற் தோன்றியதெனச் சொல்லப்படும் கலாதி தத்துவங்கள் கூடிய சூக்குமமாகிய தனக்குரிய புரியடக உடம்போடு சுவர்க்கக நரகங்களை அடைந்து பூதசார பூத உடம்புகளைப் பொருந்தி, பயன் அருந்தி - அங்கங்கே அனுபவிக்க வேண்டிய

ம. குவில் ஆ. நடராசா

இன்ப துன்பங்களை அனுபவித்து, அரன் அருளால் தரையினிடை வருமென்று நால் சாற்றும் - சிவனருளால் மீண்டு பூமியிற் பூதபரிணாம சரீரத் தோடு பிறக்குமென்று ஆகமங்கள் கூறும் எ-று.

சுத்தத்துவம் அங்குள்ள ஆன்மாக்களுக்கு எல்லா அறிவையும் எல்லா வல்லமையையும் உண்டாக்குதலாற் சுத்தத்துவம் எனப்படும். அது அசுத்த தத்துவங்களைப் பிரேரிப்பதால் பிரேர காண்டம் எனப்படும். இது சுத்தாத்துவா எனவுஞ் சொல்லப்படும்.

பிரேரித்தல் - செலுத்துதல்.

சுத்தாசத்த ஆன்மாக்களுக்குச் சிற்றறிவு சிறுதொழில்களை விளக்குவதற்குச் சாதனமா கையால் சுத்தமாயும் சூக்கும தேகத்தின் வழி யாகக் குண்டுபாகிய சுகதுக்கங்களை உண்டாக்குதற்குச் சாதனமாய் அசுத்தமாயும் மிருப்பதாற் சுத்தாசத்தம் எனப்படும். ஆன்மாக்களுக்குப் போகத்தைக் கொடுத்துப் புசிப்பிக்கையாற் போக காண்டம் எனப்படும். போகத்தை உண்டாக்குதலால் போசயித்திரு காண்டம் எனப்படும். ஆன்மாக்களுக்குச் சிற்றிவை உண்டாக்குதலால் வித்தியா தத்துவம் எனப்படும்.

போசயித்திரு - புசிப்பிப்பது.

சுத்தமாயையாற் பிரேரிக்கப்பட்டு அசுத்தமாயையிற் தோன்றுவதால் இது சுத்தாசத்தமெனப் படுமெனவுங் கூறுவர்.

ஆன்ம தத்துவங்கள் ஆன்மாக்களுக்குச் சுகதுக்க மோகங்களை உண்டாக்குதலால் அசுத்தமெனப்படும். அனுபவிக்கப்படும் பொருள்களாய் இருத்தலால் போக்கிய காண்ட மெனப்படும். ஆன்மாவோடு சம்பந்தப்பட்டிருப்பதால் ஆன்ம தத்துவம் எனப்படும்.

போக்கியம் - அனுபவிக்கப்படும் பொருள்.

பூதங்கள், தன்மாத்திரைகள், ஞானேந்திரியங்கள், கன்மேந்திரியங்கள், அந்தக் கரணங்கள், குணம், பிரகிருதி, கலாதி என்னும் முப்பது தத்துவங்களைக் கொண்ட எட்டுக் கொத்துக்களும் புரியட்டகம் எனப்படும்.

பன்னக உவமை உடல் வேறுபாட்டுக்கும் அண்டச உவமை இடவேறுபாட்டுக்கும் கனவுவமை அறிவு வேறுபாட்டுக்கும் கொள்ளப்பட்டன.

பன்னகம் - பாம்பு. அண்டசம் - முட்டையிற் ரோன்றுவன.

தூல உடம்பு நீங்கியபின் சூக்கும சரீரத்தி லிருந்து பூதசார, பூத உடம்புகள் உண்டாகும். உயிர் அவ்வுடம்புகளோடு சுவர்க்க நரகங்களில் இன்ப துன்பங்களை அனுபவித்தபின் மீண்டும் சூக்கும உடம்போடு பூக்குவந்து பூத பரிணாம உடம்பை எடுக்கும்.

கனவு நிலையில் நனவில் நிகழ்ந்ததை மறப்பதுபோல, உயிர் சுவர்க்க நரகங்களிலிருக்கும்போது பூமியில் நிகழ்ந்தவற்றை மறந்துவிடும்.

தோற்றியிடும் அண்டசங்கள் சுவேதசங்கள் பாரில்

துதைந்துவரும் உற்பிச்சம் சராயுசங்கள் நான்கின் ஊற்றுமிகு தாவரங்கள் பத்தொன்ப தென்றும்

ஊர்வபதி கணந்தமரர் பதினொன்றோ டூவா மாந்தருநீர் உறைவனந்த பறவைகள்நாற் காலி மன்னியிடும் பப்பத்து மாநுட்டான் பதுமா ஏற்றியொரு தொகையாக இயம்புவர்கள் யோனி என்பத்து நான்குநா நாயிரமென் ரெடுத்தே. 47

இன்: அண்டசங்கள் சுவேதசங்கள் பாரில் துதைந்து வரும் உற்பிச்சம் சராயுசங்கள் நான்கின் தோற்றியிடும் என்றும் - உயிர்கள் பூமியின் கண் வந்து பிறக்கும்போது முட்டையிற் ரோன்றுவன வியர்வையிற் ரோன்றுவன பூமியில் நெருங்கிவரும் வித்திற் ரோன்றுவன கருப்பையிற் ரோன்றுவன

தீருவாசகம்

ஓன்றினொ டொன்றுமோ ரெந்தினொ

டெந்துரு ராப்பது மாகாதே

யுன்னடி யாரடி டாரடி

யோமென வுய்ந்தன வாகாதே

கன்றை நினைந்தெழு தாயென

வந்த கணக்கது வாகாதே

காரண மாகு மனாதி

குணங்கள் கருத்துரு மாகாதே

நன்றிது தீதென வந்த

நடுக்க நடந்தன வாகாதே

நாமுமே ஸாமடி யாருட

னேசெல நன்றுது மாகாதே

யென்றுமெ னன்பு நிறைந்த

பராவழு தெய்துவ தாகாதே

யேறுடை யானெனை யாஞ்சை

நாயக என்னுள் புகுந்திடலே.

வென நான்கு வகையாகத் தோன்று மென்றும், ஊற்றுமிகு தாவரங்கள் பத்தொன்பது நூற்றாயிரம்- நிலைபேறு மிக்க தாவரங்கள் பத்தொன்பது நூற்றாயிரம், ஊர்வன பதினெண்டு நூற்றாயிரம் - ஊர்வன பதினெண்டு நூற்றாயிரம், அமரர் பதி னொன்று நூற்றாயிரத்தோடு - தேவர் பதினொரு நூற்றாயிரத்தோடு, உலவாமால் தரு நீர் உறைவன நல் பறவைகள் நாற்காலி பப்பத்து நூற்றாயிரம் என்றும் - குறையாத விருப் பத்தைத் தரும் நீர் வாழ்வன நல்ல பறவைகள் நாற்கால் விலங்குகள் என்பன ஒவ்வொன்றும் பத்து நூற்றாயிரம் என்றும், மாநுட்டர் ஒன்பது நூற்றாயிரம் ஆ ஏற்றி - மாநுட்டர் ஒன்பது நூற்றாயிரமுமாகக் கூட்டி, யோனி என்பத்து நான்கு நூற்றாயிரம் என்று எடுத்து இயம்புவர்கள் - யோனிபேதம் என்பத்து நான்கு நூற்றாயிரமென் ரெடுத்துரைப்பர் அறிஞர் எ-று.

யோனி - வடிவம் - உடல்.

'ஆக' என்பது 'ஆ' என நின்றது. 'நூற்றாயிரம் என்பது, தாவரங்கள் என்பது முதல் மாநுட்டர் என் பதீநாக எல்லாவற்றோடுங் கூட்டப்பட்டது.

உயிர்கள் நான்கு வகையாகத் தோன்றும் ஏழுவகைப் பிறப்பையும் எடுப்பத்து நான்கு நூற்று யிர யோனி பேதங்கள் முன்னடையன என்பது இச் செய்யுளின் காலம்.

இனையபல பிறவிகளில் அறநூலும் தருளால் இருவினைகள் புரிந்தருந்தும் இது சகலம் அகலா முனம்மருவும் இருபயனும் ஒருகாலத் தருந்த முந்தநாக ருந்துபயன் அந்தமுற வந்த வினையும்எதிர் வினையும்முடி வினையுதவு பயனால்

நேராக நேராதல் மேவங் கால்முற்
சினமருவ திரோதாயி கருணை யாகித்
திருந்தியசத் திநிபாதந் திகமு மன்றே. 48

இ-ன்: அருளால் இனையபல பிறவிகளில் இறந்து பிறந்து இருவினைகள் புரிந்து அருந்தும் இது சகலம் - பரமசிவனுடைய திருவருளால் மேற்கூறிய என்பத்து நான்கு நூற்றுயிர யோனி பேதங்களையுடைய பல பிறவிகளிலே பிறந்திருந்து நல்வினை தீவினைகளைச் செய்து அவற்றின் பயனாகிய இன்ப துன்பங்களை அனுபவிக்கும் இந்திலை சகலாவத்தை என்படும். முந்தநாகர் உந்து பயன் - முற்பிறவிகளில் இன்பதுன்பங்களை நுகரும் பொருட்டு மனம் செலுத்துதலால் அவற்றை அனுபவிக்கும்போது வந்தேறிய சஞ்சித வினையும், அகலா முனம் மருவும் இருபயனும் - விட்டு நீங்குதலின்றி முற்பிறவிகளிற் பொருந்திய நல் வினை தீவினைகளின் பயனாகிய புண்ணிய பாவங்களும். ஒருகாலத் தருந்த வந்த வினையும்-எடுத்த ஒரு பிறவிக் காலத்திலே அனுபவிக்கும் பொருட்டு வந்த பிராரத்த வினையும், எதிர் வினையும் - பிராரத்தத்தை அனுபவிக்கும் போது வந்தேறும் ஆகாமியவினையும், முடிவினை உதவு பயனால் - முத்தியைத் தருகின்ற சிவ புண்ணியங்களின் பயனால், அந்தம் உறு - இல்லாதொழியும் படி நேராக நேராதல் மேவங்கால் -

தீருவாசகம்

நாடகத்தா லுண்ணடியார்
போனடித்து நான்டுவே
வீடகத்தே புகுந்திடுவான்
மிகப்பெரிதும் விரைகின்றே
னாடகச்சீர் மணிக்குன்றே
பிடையறா வன்புனக்கென்
ஊடகத்தே நின்றுருகத்
தந்தருளெம் முடையானே.

சமமாகக் கருதுதலாகிய இருவினை ஒப்பு நிகழும்போது, முன் சினம் மருவு திரோதாயி கருணை ஆகி முன்பு கோபத்தைப் பொருந்தி நின்ற திரோதான சத்தி அருட்சத்தியாகி நிற்க, திருந்திய சத்திநிபாதம் திகமும் - தீவிரதர சத்திநி பாதம் விளங்கும் எறு.

உந்து - உந்துதல். இது ஈழுகெட்ட வினைப் பெயர்.

இருவினை யொப்பாவது, நல்வினை தீவினை களையும் அவற்றின் பயனாகிய புண்ணிய பாவங்களையும் அவற்றின் பயனாகிய இன்பதுன்பங்களையும் ஆன்ம அழிவின் கண்ணே விருப்பு வெறுப்பின்றி ஒப்ப நோக்குதலாகும்.

இருவினையொப்பு சரியை கிரியை யோகம் என்னும் சிவபுண்ணியங்களால் வரும்.

முடிவு - வீடு. 'முடிவினை' என்பதற்கு, கண்மங்களுக்கு முடிவைத் தருகின்ற வினை எனப் பொருள் கூறினும் பொருந்தும்.

ஆணவமலம் பரிபாக மடைதற் பொருட்டு அதற்கு அனுகலமாய் நின்ற திரோதான சத்தி, அந்த மலவலி குன்றிய போது கருணை மறும் மாறி அருட்சத்தியாய் நிற்கும். இதை விளக்குவதற்காக 'முற்சினமருவு திரோதாயி கருணையாகி' என்றார்.

நினைவிற் கொள்வது

மார்கழி

01	16-12-2002	திங்கட்கிழமை	மார்கழி மாத்து
02	17-12-2002	செவ்வாய்க்கிழமை	பிரதோஷ விரதம், கார்த்திகை விரதம்
04	19-12-2002	வியாழக்கிழமை	பூரண விரதம்
05	20-12-2002	வெள்ளிக்கிழமை	சடையனார் குருபுசை, இரவு நடேசர் ஸூர்த்திராபிஷேகம்
06	21-12-2002	சனிக்கிழமை	உதயம் நடேசர் ஸூர்த்திரா தர்சனம்
08	23-12-2002	திங்கட்கிழமை	சங்கடஹர சதுர்த்தி விரதம்
11	26-12-2002	வியாழக்கிழமை	இயற்பகையார் குருபுசை
14	29-12-2002	ஞாயிற்றுக்கிழமை	மானக்கஞ்சாறர் குருபுசை
16	31-12-2002	செவ்வாய்க்கிழமை	பிரதோஷ விரதம்
18	02-01-2003	வியாழக்கிழமை	அமாவாசை விரதம்
19	03-01-2003	வெள்ளிக்கிழமை	சாக்கியர் குருபுசை
22	06-01-2003	திங்கட்கிழமை	சதுர்த்தி விரதம்
24	08-01-2003	புதன்கிழமை	ஷஷ்டி விரதம்
26	10-01-2003	வெள்ளிக்கிழமை	வாயிலார் குருபுசை
29	13-01-2003	திங்கட்கிழமை	கார்த்திகை விரதம்

சௌந்திர நடத்தும்

சிறுகதைப் போட்டி

என்கைபடு என்கைப்பாளர்ச்சாம்பாள்”, “சிவாக்கியர்”, “ஓம் நான் சொல்லுகிறேன்” என்பவற்றை அடிஶொற்றிக் கதைகள் அமையலாம். கதைகள் சைவசமயத் தத்துவங்களைத் தெரியப்படுத்துவனவாயும் சமய அறிவுடையவாயும் அமைய வேண்டும்.

- கல்வியியற் கல்லூரியிற் பயிலும் ஆசிரியர்கள், அறநெறிப்பாடசாலை ஆசிரியர்கள், பாடசாலையில் சைவசமயம் போதிக்கும் ஆசிரியர்களும் இதில் பங்குபற்றலாம்.

முதற் பரிசு ரூபா 3000/-

இரண்டாம் பரிசு ரூபா 2000/-

மூன்றாம் பரிசு ரூபா 1000/-

போட்டி முடிவுத் திகதி 31-01-2003

மாதிரி விண்ணப்பப் படிவம்

பெயர்:-.....

முகவரி:-.....

தொழில்:-.....

பிறந்த திகதி:-.....

திகதி

கையொப்பம்

அனுப்பவேண்டிய முகவரி:-

சௌந்திர போட்டிப் பிரிவு

166, காலி வீதி, கொழும்பு-04.

ஆசிரியர் குழு, சௌந்திர்.

புத்தக விற்பனை

மாணிக்கவரசக சுவரமிகள்

திருவாசகம்

வெளிவந்துள்ளது.

நீண்டகாலப் பாவனைக்கு ஏற்றவன்னைம் பிளாஸ்டிக் கவருடன் கூடிய திருவாசகம் விற்பனைக்கு உண்டு. பிரதி ஒன்றின் விலை ரூபா 150/- மட்டுமே. மொத்தக் கொள்வனவிற்குக் கழிவு உண்டு.

- * பெரிய புராண வசனம்
- * சீவநான சீத்தியார் (சுபக்கம்) - மூலமும் உரையும்
- * திருவருட்பயன் - மூலமும் உரையும்
- ஆகிய நூல்களும் விற்பனைக்கு உண்டு.

கிடைக்கும் இடம்:

சைவநீதி

195, ஆட்டுப்பட்டி தெரு, கொழும்பு-13.

எங்களிடம்,

ஜம்பொன், வெள்ளி, பஞ்சலோகம் வார்ப்பு விக்கிரகங்கள், வீட்டுப்புசைப் பொருட்கள், கலைநயம் மிக்க சீலா விக்கிரகங்கள், கோபுரக்கலசங்கள், பட்டுக்குடைகள், கும்பக்குடைகள், சந்திரவட்ட, புச்சக்கரக் குடைகள், ஆலவட்டம், சுருட்டி மகர தோரணம், திரைச்சீலைகள், வெள்ளி, முத்து, கிர்டங்கள், வாக மாலை மற்றும் மின்சார மங்கள வாத்தியங்கள், இந்திய கலைத்திறம் படைத்த குத்துவிளக்குகள், வீட்டு அலங்காரப் பொருட்கள் குறைந்த விலையில் கிடைக்கும்.

கலையரசி

23/1, விவேகானந்த மேடு, கொழும்பு-13. தொ.போ: 28885